Vol. II. – No. 9 1930

S. A. D. R.

PUBLICAŢIUNE DE TEATRU ROMÂNESC

ÎNCURCĂ LUME

COMEDIE ÎN TREI ACTE

DE

A. de HERZ

EDITURA SOCIETĂŢII AUTORILOR DRAMATICI ROMÂNI

ADOLF DE HERZ

Încurcă lume

CUPRINS

PERSONAJELE....4

ACTUL ÎNTÂIU....5

SCENA I....5
SCENA II....7
SCENA III....8
SCENA IV....17
SCENA V....18
SCENA VI....21
SCENA VII....25
SCENA VIII....27
SCENA IX....28
SCENA X....29
SCENA XI....29
SCENA XII....31
SCENA XIII....34
SCENA XIV....35
SCENA XV....35

ACTUL AL DOILEA....38

SCENA I....38
SCENA II....40
SCENA III....41
SCENA IV....43
SCENA V....45
SCENA VI....46
SCENA VII....49
SCENA VIII....50
SCENA IX....51
SCENA X....53
SCENA XI....54

SCENA XII.....*56*
SCENA XIII.....*56*
SCENA XIV.....*58*
SCENA XV.....*64*
SCENA XVI.....*67*

ACTUL AL TREILEA.....70
SCENA I.....*70*
SCENA II.....*71*
SCENA III.....*74*
SCENA IV.....*76*
SCENA V.....*77*
SCENA VI.....*78*
SCENA VII.....*79*
SCENA VIII.....*80*
SCENA IX.....*81*
SCENA X.....*84*
SCENA XI.....*85*

PERSONAJELE

EMIL STRÂMBULEANU
BUNGRĂZESCU
MATEI PINTENARU
MARCHIZUL
DIDINA STRÂMBULEANU
OLGA MARIA

ACTUL ÎNTÂIU

În casa avocatului Emil Strâmbuleanu.

Un hol în care intri prin vestibilul din fund.

Imediat, la dreapta, o fereastră mare cu geamuri late, apoi, pe planul întâi, o uşă care duce în camera de lucru. La stânga, pe acelaşi plan, altă uşă care duce în dormitor. Mai sus de această uşă sunt câteva trepte care duc în restul apartamentului.

Divan mare, în fund, între aceste trepte şi larga deschizătură a vestibulului. Lângă el e o mescioară cu telefon. Fotoliuri, tablouri, covoare, etc....

SCENA I

DIDINA, MARIA

(E întuneric. Didina, după o noapte de aşteptare, a aţipit pe divan. Intră Maria care, de dimineaţă, vine să scuture. Vede pe stăpână-sa şi se opreşte speriată.

Zgomotul a trezit-o pe Didina).

DIDINA: Nu te speria. Eu sunt.
MARIA *(îngrijorată):* Nu v-a fost bine, coniţă?
DIDINA *(încă nedumerită):* Cât e ceasul?
MARIA: Trecut de şapte.
DIDINA *(se ridică speriată):* Dimineaţa!?
MARIA: Sigur. Venisem să scutur. *(În vreme ce Didina intră*

iarăşi la grije). Nici eu n-am dormit toată noaptea.
DIDINA *(neglijent)*: Ţi-a fost rău?
MARIA: Nu, dar cu Vasile, care nici azi noapte n-a venit acasă.
DIDINA: Nici el n-a venit? *(indignată)* Păcătoşii!
MARIA *(zâmbeşte uşor)*: Cum văd eu, n-a venit nici conaşul.
DIDINA: N-a venit. Ori i s-a întâmplat ceva, ori…
MARIA: Nu i s-a întâmplat nimic. Când li se întâmplă ceva, li se întâmplă acasă! Vasile vine acasă, când îi e rău; când nu vine ştiu că e sănătos.
DIDINA: Da, dar conaşului nu i se întâmplă niciodată să lipsească de acasă noaptea. L-am aşteptat până la două, trei, patru, pe urmă n-am mai putut şi m-am culcat pe divan.
MARIA: Poate c-a venit şi s-a dus să se culce, fără să ştiţi.
DIDINA *(e în dreptul uşii din stânga):* Aş! *(Deschide uşa şi cheamă)* Emil! Da' de unde!… *(Închide uşa)* Vezi-ţi de treabă. *(Pauză)* Mă gândeam să telefonez lui frate-meu, să se intereseze, dar mi-e că fac mai rău.
MARIA: Nu mai telefonaţi, coniţă, că vine conaşul!… Eu n-am niciun frate ca să-i telefonez şi Vasile vine totdeauna.
DIDINA: Bine… Vasile…!
MARIA: La fel sunt toţi, coniţă! Ori boier ori…! La fel, sunt, când dau de una. Care le face cu ochiul. Eu… ce să vă spun, m-am obişnuit. O să vă obişnuiţi şi dumneavoastră.
DIDINA: Îţi foarte mulţumesc. Eu nu suport!…
MARIA: Aşa spuneam şi eu la început, dar pe urmă m-am gândit că tot cu el e mai bine şi ne-am împăcat.
DIDINA: Bine… tu…!…
MARIA: La fel suntem toate, coniţă!… Ori cucoane, ori…! Tot aia e. De cât să-i schimbăm mereu, mai bine ştii că ai omul tău. Păcătos cum o fi, dar vede de tine.
DIDINA: Aşa judeci tu. Eu mă despart de un astfel de

bărbat şi nu-mi mai trebuie nimeni.
MARIA: Aşa judecaţi dv., şi pe urmă tot vă trebui…
DIDINA *(plictisită, schimbă vorba):* Vezi-ţi la treabă!… Pe urmă pregăteşte-mi baia, şi… *(Rămâne pe gânduri.)*
MARIA: Şi…?
DIDINA: Nimic. *(Iese prin stânga.)*

(Maria desface perdelele şi pe urmă deschide fereastra. E ziuă de-a binelea. Cu cârpa de praf începe să scuture un scaun tocmai când prin fund intră Emil Strâmbuleanu. Treizeci şi ceva de ani. O eleganţă nu prea căutată. Puţin dezorientat, înaintează ca omul ce se simte vinovat).

SCENA II

EMIL, MARIA

EMIL *(în şoaptă):* Pst!… *(Maria îl vede, încetează cu scuturatul.)* Ce faci acolo? *(Îşi scoate pardesiul şi-l pune pe divan).*
MARIA: Scutur!…
EMIL: Coniţa doarme?
MARIA: Nu pot să ştiu, că acuma s-a culcat.
EMIL: Acum? Da’ ce, a fost la bal?
MARIA: Nu. V-a aşteptat toata noaptea. Era foarte îngrijată.
EMIL: Să-i fie de bine.
MARIA: Vroia chiar sa telefoneze fratelui dumneaei.
EMIL *(îngrijat):* Şi?
MARIA: N-a mai telefonat, dar era foarte îngrijata!… Am găsit-o aici! *(Închide fereastra.)*
EMIL: Lasă deschis, să între aerul. *(Maria deschide fereastra.)*
MARIA: Mi-era să nu va fie răcoare!…

EMIL *(răstit):* Lasă deschis şi vezi-ţi de treabă!.. Să nu faci zgomot până nu intru în iatac. *(Maria stă*, *Emil în vârful picioarelor merge spre uşa din stânga tocmai când intră Didina care se opreşte pe prag. Emil se zăpăceşte şi caută un mijloc de a ieşi din încurcătură.)* Tocmai întrebam de tine.

SCENA III

MARIA, EMIL, DIDINA

DIDINA *(aspră):* Buna dimineaţa, domnule! Aţi petrecut bine?

EMIL: Ce vorbă-i aia: „petrecut bine”? Am stat şi eu, ca omul care... este...

DIDINA *(Măriei):* Du-te jos!... Aud paşi în curte. Trebuie să fi venit Vasile!...

MARIA *(cu inima la loc):* Ah!... Păcătosul!... *(Iese repede prin fund luând pălăria şi pardesiul de pe divan.)*

EMIL: Ce e cu Vasile?...

DIDINA: N-auzişi?... Un ticălos!... Bărbatul ei care n-a venit azi noapte acasă!...

EMIL *(cu ifos)*: Dacă i se întâmplă des, atunci Maria are dreptate!...

DIDINA *(iritată):* Ticăloşenia nu se măsoară pe numărul ticăloşeniilor!... Nu, domnule! O singură dată, e de ajuns, ca să nu mai meriţi niciun fel de consideraţie. *(Emil dă din umeri.)* Emil, unde mi-ai fost azi noapte?... De ce n-ai venit acasă, la ora când vii totdeauna?

EMIL: Pentru că nu sunt tren, să viu la ora fixă. Pe urmă şi trenul întârziază. De ce n-aş întârzia eu?... Hai să ne culcăm!... Sunt obosit... tu eşti obosită...

DIDINA: De unde ştii?

EMIL: Mi-a spus Maria că nu te-ai culcat. Amândoi suntem

obosiţi... Hai să ne culcăm. *(Vrea să treacă, dar Didina îl opreşte.)*

DIDINA: Un mijloc foarte simplu, pentru a ocoli explicaţiile.

EMIL *(enervându-se):* Ce explicaţii? N-am de dat niciun fel de explicaţii!... Dă-te la o parte, fii cuminte şi nu mai umbla cu fleacuri.

DIDINA *(neclintită):* Emil, unde mi-ai fost azi noapte?

EMIL *(plictisit)*: În oraş!...

DIDINA: Unde şi la cine? Am dreptul să întreb unde mi-ai umblat azi noapte.

EMIL: Ai dreptul sa întrebi, dar şi eu am dreptul să nu-ţi răspund.

DIDINA: Cum?

EMIL: Te-am învăţat cu năravi. Tot acasă şi acasă!... Am fost şi eu... care... e... nu... care aşa... şi... *(Spune vorbe fără şir.)* Eu... *(Încurcat.)* Am fost în oraş!

DIDINA: Oraşul e mare. Unde? În ce loc?

EMIL: Treaba mea.

DIDINA: Treaba dumitale, dar şi treaba mea.

EMIL: Tocmai. Pentru că e şi treaba mea şi treaba ta hai să ne vedem de treabă!

DIDINA: Nu, Emil, nu!... Să nu crezi că scapi uşor cu glumele astea! *(Trece prin faţa lui, şi merge spre fereastră, de o închide.. El vrea să iasă prin stânga, dar îl opreşte tonul hotărât al Didinci.)* Nu sunt femeie s-o laşi noaptea singură, ca să te duci să petreci.

EMIL *(exasperat):* Odată, dragă!... Odată mi s-a întâmplat şi mie!...

DIDINA: Odată şi e destul ca să pricep ce mă aşteaptă.

EMIL: Nu te-aşteaptă nimic Didino! Nu te-aşteaptă nimic! Era bine să nu mă aştepţi nici tu. *(Încurcat)* Am fost şi eu... asta... cu băieţi şi a trecut vremea fără să bag de seamă.

DIDINA: Unde? La ora asta toate localurile sunt închise. Toate cârciumile se închid.

EMIL: Te rog! Eu nu umblu prin cârciumi!
DIDINA: Va să zică ai fost la cineva!... La cine?
EMIL: Lasă-mă în pace, că ai început să mă plictiseşti. Eu nu dau socoteală nimănui.
DIDINA: Da? Nimănui? Bine!... Va să zică eşti liber să faci ce vrei!...
EMIL: Da!... Sunt liber să fac ce vreau.
DIDINA: Bine!... Atunci, şi eu sunt liberă să fac ce vreau!...
EMIL: Poftim!... N-ai decât să faci ce vrei. *(Începe să râdă.)*
DIDINA: Nu, dragă, nu! Îmi respect prea mult casa ca s-o fac de râs!...
EMIL: Foarte bine.
DIDINA: Dar trebuie s-o respecţi şi tu. După cinci ani de căsătorie găsesc că ai început prea devreme.
EMIL: Prea devreme, şi te superi cam venit prea târziu.
DIDINA: Una şi cu una fac două: ori îmi spui unde mi-ai fost azi noapte, ori plec pentru totdeauna.
EMIL: E ridicol să ne certăm pentru asemenea prostii.
DIDINA: Nu e nicio prostie. Nu-nţeleg să fiu bătaia ta de joc. *(Crescendo cu plâns)* Nu înţeleg să fiu bătaia ta de joc, nu înţeleg să fiu bătaia ta de joc, nu înţeleg să fiu bătaia ta de joc. *(Aleargă la telefon unde îşi compune numărul.)* Eu nu aştept ca lucrurile să se repete. Vreau de la început o lămurire... Vreau de la început o lămurire...
EMIL: Ce faci femeie? Cui mai telefonezi acuma?
DIDINA: Telefonez fratelui meu să vie... să-i spui tot... şi să mă ia de aici!... *(În telefon)* Allo! *(lui Emil)* Nu pot să fiu ridicolă.
EMIL *(exasperat):* Da' cine ţi-a spus că eşti ridicolă?
DIDINA *(cu gura în receptor şi cu ochii la Emil)*: Dumneata care eşti un ticălos!... Care eşti un ticălos... Care nu mai ai un pic de demnitate... Care te-ai murdărit şi ai batjocorit casa... târându-mă şi pe mine în mocirla dumitale... Mizerabile!... Om fără caracter!... Ticălos!...

Ticălos!...

EMIL: Didino!... Vino-ţi în fire pentru numele lui Dumnezeu!... Ce-am făcut? Ce s-a întâmplat?

DIDINA *(în telefon)*: De ce te superi dragă!... Nu ţi-am spus nimic. Cum?... Batjocură... Mocirlă...? Nu mă adresam ţie... E vorba de... *(Lui Emil, care râde observând gafa Didinei)* Că eşti şi de o necuviinţă fără seamăn! O femeie!... O femeie care nu ştie cum să se poarte mai frumos... Care nu te a jignit cu nimic... şi de care îţi baţi joc!... Să ştie lumea te-ar omorî cu pietre...! ... Creatură infamă!... *(în telefon)* Ce! Cum, cine? Care te scoală din somn la opt de dimineaţa să te înjure? Nu pe tine, pe domnul care e aicea! Aici e Didina. *(Închide telefonul)* Domnul, care vine acasă la ziuă şi îşi lasă nevasta, toată noaptea, cu inima sărită... Care vine şi n-are bunul simţ să găsească un cuvânt frumos, un cuvânt care s-o 'mpace... *(se ridică de pe divan unde telefonase)* ...un cuvânt care să-i liniştească grijile!...

EMIL: Acum cu cine vorbeşti?

DIDINA *(mirată):* Cu tine! Mai e cineva aicea cu care să pot vorbi?

EMIL: Nu; dar înainte vorbeai cu Matei şi mă înjurai pe mine.

DIDINA: Cu dumneata vorbesc. Cu dumneata care m-ai adus la disperare.

EMIL: Deschide geamul că e cald şi să ne certăm pe răcoare.

DIDINA: Mie mi-e frig.

EMIL: Lasă să intre aerul. *(Merge de-l deschide).*

DIDINA: Fireşte. După o noapte de chef, îţi trebuie ferestrele deschise. Mie, dupe o noapte nedormită mi-e frig.

EMIL *(răstit):* Puţin îmi pasă!... Nu mă mai necăji. Isprăveşte!... Ce-am ajuns eu aici!... Am ajuns să fiu controlat la fiecare pas?... De-aia m-am însurat, ca să mă bag la stăpân? *(Trece spre uşa din stânga.)*

DIDINA *(încremenită):* Ah!... Spune aşa!... Spune, că dupe cinci ani de căsătorie, ţi s-a urât cu mine, că ai găsit pe cineva cu care vrei să mă schimbi! Şi cine e mizerabila care vrea să-mi strice casa. *(Merge la fereastră şi închide geamul.)* Spune-mi cine e femeia la care ai stat până la ziuă?

EMIL: Deschide geamul.

DIDINA: Nu-l deschid!... Trebuie să ne răfuim! Trebuie să-mi spui tot. Trebuie să-mi explici.

EMIL: Deschide geamul, că mă sufoc.

DIDINA: Sufocă-te, plesneşte, da' nu-l deschid.

EMIL: Didino, deschide geamul. În casa mea eu fac ce vreau!...

DIDINA: Nu-l deschid!...

EMIL *(scos din fire):* Deschide-l!...

DIDINA: Nu!...

EMIL: Deschide-l...

DIDINA: Nu!...

EMIL *(înfuriat pune mâna pe primul obiect care-i vine la îndemână şi zvârle în geamul care se sparge):* Acum mai închide-l!

DIDINA *(speriată):* Nu-l mai închid, dar mă duc să mă îmbrac şi plec.

EMIL: Îmbracă-te, şi pleacă, pentru că în timp ce te îmbraci ai să te liniştesti şi nu mai pleci!

DIDINA: Asta vă e suprema speranţă. Să ne liniştim!... Nu, domnule!... Sunt femei şi femei. Eu nu îndur asemenea jigniri. *(Se aşază pe divan şi plânge.)*

EMIL *(înduioşat):* Jignire? Pentru ca am întârziat într-o noapte... Pentru că m-am antrenat la vorbă... *(subit)* cu un prieten şi n-am prins de veste că s-a făcut ziuă!

DIDINA *(mirată):* Cu un prieten? Cu ce prieten? Îţi cunosc toţi prietenii, şi niciunul nu e din cei cari să stea în oraş până la ziuă.

EMIL: Îi cunoşti tu pe toţi, dar uite că pe ăsta nu-l cunoşti.

DIDINA: Cine e?

EMIL: Unul care îţi face în necaz de nu-l cunoşti *(Amuzat de întorsătura lucrurilor.)* Unu... aşa... pe care nu l-am văzut eu de douăzeci de ani.

DIDINA: Bravo! Şi cât ţi-a trebuit ca să scorneşti minciuna asta?

EMIL *(senin):* Nu mi-a trebuit mult de loc.

DIDINA: Ca să minţi!

EMIL: Nu! Ca să-l găsesc.

DIDINA: Emil!

EMIL: Da.

DIDINA: Caută altceva. Ceva mai inteligent.

EMIL: Mai inteligent decât prietenul meu? S-ar putea una ca asta? Dacă nu era inteligent, şedeam eu cu el până la ziuă de vorbă?

DIDINA: Cum? Menţii această enormitate? Continui să spui că ai stat până acuma cu un prieten pe care nu l-ai văzut de douăzeci de ani? Ce fel de prieten e ăsta pe care nu l-ai văzut de douăzeci de ani?

EMIL: Un prieten pe care nu l-am văzut de douăzeci de ani. Eu nu l-am văzut de douăzeci de ani, el nu m-a văzut de douăzeci de ani; nu ne-am văzut de patruzeci de ani! *(Râde, dar văzând că ea nici nu zâmbeşte se încurcă din ce în ce mai râu)* Un prieten... de şcoală! Na, dacă vrei să ştii. Un prieten cu care am făcut liceul şi de care m-am despărţit acum douăzeci de ani. *(S-a răcorit.)*

DIDINA: Şi unde a fost până acuma?

EMIL: De unde vrei să ştiu? Era, timp de douăzeci de ani, să dau telegrame după el: „unde eşti, mă, că m-am însurat şi vrea Didina să ştie unde eşti!”

DIDINA: Şi nu l-ai mai întâlnit niciodată?

EMIL: Nu l-am mai întâlnit, pentru că... e prieten cu mine... nu l-am mai văzut de douăzeci de ani...

DIDINA: Mi-ai mai spus, dar cum se face că nu v-aţi mai văzut?

EMIL: Pentru că nu e din Bucureşti. Vezi? E... de la...

(caută) ... de la asta... de la... Piteşti! Uite, vezi? Ţi-am spus tot. Vechi prieten de şcoală, nu l-am văzut de douăzeci de ani şi acuma e la Piteşti. *(răcorit)* Hai, să ne culcăm.

DIDINA *(neclintită în ton şi în atitudine):* Şi... cum în cheamă?

EMIL: Cum îl cheamă?... Ce-ţi pasă ţie cum îl cheamă! Ce e prieten cu tine, şi dacă ţi-oi spune ai să-l ştii?

DIDINA: N-o să-l ştiu dar vreau să ştiu cum îl cheamă.

EMIL *(încolţit):* Îl cheamă... *(de-odată răstit)*... i-a lasă-mă în pace şi nu mă mai chinui cu interogatoriile astea! Îl cheamă, cum îl cheamă...! Ca tot omul are câte un nume... pe mine mă cheamă Emil, pe tine te cheamă Didina... pe el îl cheamă aşa... *(Dar urmărit de privirea severă a Didinei îi scapă un nume de care şi el se miră când la rostit)* ... Bungrăzescu! Uite, vezi: Bungrăzescu! La catalog venea pe pagina întâi la B. Eu pe pagina patra la S. Strâmbuleanu. *(complet liniştit)* Bungrăzescu Traian! Traian Bungrăzescu.

DIDINA *(calmă):* Bungrăzescu nu e un nume adevărat. E un nume făcut.

EMIL: Fireşte. I l-a făcut tat-su!

DIDINA: Nu! I l-ai făcut tu acuma.

EMIL: Da' ce eu sunt tat-su?

DIDINA: L-ai inventat la repezeală!... Ai căutat un nume!... Şi cum, când cauţi un nume nu găseşti niciodată la îndemână, ai inventat acuma, pe Bungrăzescu. Cum poate admite cineva să-l cheme Bungrăzescu!!

EMIL: Mă mir şi eu!... Dar ăsta a admis. De la părinţi, moştenim sau nu moştenim avere, numele însă îl moştenim totdeauna. De aia sunt şi oameni care şi-l schimbă. Bungrăzescu ăsta nu şi l-a schimbat! Să-l vezi tare nostim gras şi plin de haz!... De-aia am şi stat cu el până la ziuă. Bungrăzescu!... Chiar numele îţi indică un om cu haz!... N-ai văzut, sunt nume care îţi indică aspectul persoanei!... De pildă: Esmeralda!... O femeie

voinică şi chipeşă, ca un jandarm călare. Lenuţa!... ceva drăguţ şi mic!... Didina!... femeie energică şi pusă pe ceartă!... La bărbaţi: Alexandru! Grav şi îndatoritor! ... Costică!... un ăla aiurit!... Gică!... un pisălog!... Emil! ... un tip simpatic care inspiră încredere, şi care... *(Vrea să se apropie de ea; Didina se fereşte.)*

DIDINA: Nu!... Acest Bungrăzescu îmi măreşte şi mai mult bănuiala!... Emil!... Minciuna ce-ai scornit, e menită să ascundă o infamie şi mai mare!... Tremur toată! Ce-ai făcut azi noapte, Emil, de ce ai sfărâmat liniştea noastră!...

EMIL: Vai de mine!... A sfărâmat-o... ăsta... cum am zis că-l cheamă?

DIDINA: Vezi că nu ţi-l mai aduci aminte!

EMIL: Parcă-l văd!... Şedea cu mine într-o bancă şi-mi sufla!... La concursuri uite aşa copiam dupe el! *(mimează)* Era foarte silitor!... Premiantul întâi!... Eu? Un leneş! Tata trecea examenele pentru mine!... De-aia am şi ajuns ceva şi el nu e nimic!... Ai băgat de seamă că nu se mai ştie nimic de premianţii cu care am fost în şcoală, în vreme ce tot leneşii de pe atunci, suntem azi cineva. Uite cum venea clasa!... Acolo era catedra. Dincoace tabla neagră. Pe catedră, profesorul care când deschidea catalogul ne băga pe amândoi în răcori. Pe urmă, nu mai puteam de bucurie când profesorul ajungea la... Z... de-l scotea pe Zamfirescu. *(Văzând că nu reuşeşte să schimbe vorba*, *continuă revede şi enervat.)* Veneam de la şcoală împreună şi treceam amândoi pe o stradă unde la... numărul... cinci... şedea o văduvă care ne pândea la geam de după nişte perdele portocalii. *(Se opreşte brusc.)* Acuma tu eşti geloasă pe văduva aia. A fost acum douăzeci de ani. Să tot fi avut atunci patruzeci, acum are şaptezeci, a murit... *(Iarăşi vede că nu prinde intenţia.)* Dădeam examenele împreună, adică el învăţa şi mie îmi sufla... *(brusc)*... A! Să vezi ce ni s-a

întâmplat odată la istorie. Profesorul mă întreabă pe mine prin ce se caracteriza domnia lui Neron. Disperat mă uitam la prietenul meu... ăsta... *(Enervat plesneşte din degete)*... care, neputând altfel, scrisese mare pe o hârtie: Roma, şi alături pusese un chibrit. Eu pricep imediat şi spui tare: prin enunţarea teoriei chibritului la Roma. Toată clasa a început să râdă şi pe mine m-a dat afară. De unde să-mi dea în gând că un chibrit stins pe o hârtie însemnează că Nerone dăduse foc Romei. *(Obosit şi grăbit să termine.)* Ei, dragă, după douăzeci de ani de la afacerea asta ne întâlnim pe stradă. „Tu eşti, mă, Emil mă!" Îmi spune el mie... Eu sunt, mă... *(Plesneşte din degete)*... acesta..." Îi zic eu lui. Şi ne-am pupat... şi ne-am pus pe vorbă... şi... ne-am pupat... acuma ţie îţi pare rău că m-am pupat cu el. Nu! Am văzut de douăzeci de ani; ia să nu te văd douăzeci de ani, să vezi cum te-aş pupa. *(repede)* Şi am intrat într-un local, am luat câte o bere, şi din vorbă în vorbă...

DIDINA: ... şi din bere în bere...

EMIL: ... tocmai, din vorbă-n bere şi din bere-n vorbă... s-a făcut ziuă, fără să băgăm de seamă. *(răcorit)* Asta e tot! Vezi ce simplu el Nu-nţeleg de ce ţi-ai făcut atâta sânge rău. E aşa de simplu. Încă la despărţire, prietenul meu... ăsta... *(plesneşte din degete)*... cum dracu am spus că-l cheamă...?

DIDINA: Pe cine?

EMIL: Pe prietenul meu. Adineaori ţi-am spus cum îl cheamă.

DIDINA: De unde să mai ştiu!... Tu l-ai inventat, tu trebuie să-l ţii minte.

EMIL: Cum să-l ţiu minte, dacă nu l-am mai văzut de 20 de ani!

DIDINA: L-ai văzut azi noapte. *(Se ridică)*

EMIL: Dar cei 20 de ani dinainte nu-i pui la socoteală? Omul uită!... Spune-mi, frate, cum am spus că-i cheamă?

DIDINA: Minţi cu neruşinare, Emil. Am stat să ascult ca să văd până unde merge fantezia spiritului tău inventiv. Nu te-aş fi crezut în stare.
EMIL: Spune-mi frate cum îl cheamă? Adu-ţi aminte.
DIDINA *(se ridică de pe divan scârbită, ca să iasă prin stânga):* Nu ştiu. Să-ţi fie ruşine, că nu-l ţii minte!
EMIL *(enervat):* Să-ţi fie ruşine, ţie, că nu ţii minte un nume atât de uşor! Îl cheamă... *(Intră Maria prin fund. Acuma e cu şort Şi bonetă în cap.)*

SCENA IV

EMIL, DIDINA, MARIA

MARIA *(anunţând):* Domnul Bungrăzescu.
EMIL *(luminat)*: Bungrăzescu!... Aşa el... Bungrăzescu! *(Apoi mirat se uită lung la Maria.)* Da' tu de unde ştii cum îl cheamă?
MARIA: Pe cine?
EMIL: Pe prietenul meu?
MARIA *(simplu)*: Mi-a spus dumnealui!
EMIL *(încremenit)*: Cine ţi-a spus?
MARIA: Dumnealui! A sunat. L-am întrebat cum îl cheamă şi mi-a spus: Bungrăzescu, prieten cu conaşul.
EMIL *(aiurit şi transpirat):* Ieşi afară!...
MARIA: Eu ies, dar dumnealui să intre?...
EMIL: Cine să intre?
MARIA: Domnul Bungrăzescu!...
EMIL: A venit Bungrăzescu la mine?
MARIA: Da, a sunat şi mi-a spus că-l cheamă Bungrăzescu!...
DIDINA: Ai auzit bine?
MARIA: Da, coniţă! Ei, Doamne!... Parcă e mare lucru să ţii minte un nume!...

DIDINA: Uite că dumnealui nu-l ţinea minte!...
EMIL: A venit Bungrăzescu? Acuma? La mine? Ori tu ai înnebunit ori eu am halucinaţii?
DIDINA: Dar, în definitiv, dacă există într-adevăr, de ce te miri că a venit?
EMIL: Tocmai! Spune-i să poftească. *(Maria iese.)*
DIDINA: Tare sunt curioasă să-l văd.
EMIL: Şi eu!...
DIDINA. Tu? De ce?
EMIL *(încurcat):* Păi... Spunea că se duce să se culce...

SCENA V

DIDINA, EMIL, BUNGRĂZESCU

(În uimirea amândurora, intră Bungrăzescu. Un băiat tânăr şi chefliu. Cu pardesiul pe umeri şi pălăria în mână, volubil şi familiar)

BUNGRĂZESCU: Eu sunt Emil dragă!... De ce atâta ceremonie, până când să mă primeşti!... *(Emil se şterge de năduşeală şi se uită lung la el.)* Uite, n-am vrut să plec din Bucureşti până nu cunosc pe soţia ta şi să-i cer scuze pentru că din pricina mea ai întârziat azi noapte.
EMIL: Da... foarte bine... îţi mulţumesc... uite pe nevastă-mea...
BUNGRĂZESCU *(sărutându-i mâna)*: Sărut mâna doamnă. Eu sunt Bungrăzescu. Traian Bungrăzescu. Vechiu prieten de şcoală cu soţul d-tale.
DIDINA: Sunt încântată, domnule!
BUNGRĂZESCU: Să mă iertaţi că din cauza mea. Emil v-a pricinuit o îngrijorare, dar ţineam să vă spun: femeile sunt atât de bănuitoare în asemenea ocazii — că Emil a

stat cu mine până la ora când s-a întors acasă. *(Se uită la el şi începe să râdă.)*

DIDINA: Nu m-am îndoit un singur moment, domnule, că bărbatul meu, care vă descria gras... *(Se uită la Emil.)*

BUNGRĂZESCU: Da... în şcoală eram gras... şi pe urmă m-am schimbat mult.

EMIL: Da... S-a schimbat!

DIDINA: Sunt nespus de fericită că vă cunosc domnule...

BUNGRĂZESCU: Bungrăzescu!

DIDINA: Ştiu. Mi-a spus bărbatul meu. Luaţi loc. Emil, oferă un scaun.

EMIL: Ce să fac?

DIDINA: Să oferi un scaun domnului Bungrăzescu. *(Emil, încremenit se aşază pe fotoliul de lângă el.)*

BUNGRĂZESCU: O vizită atât de matinală...

DIDINA: Nu se ia în seamă ora la un prieten atât de bun.

BUNGRĂZESCU: Colegi de şcoală. Nu ne-am văzut de 20 de ani. Şedeam amândoi într-o bancă... el nu învăţa nimic, şi eu îi suflam. La concurs copia dupe mine. Ţineam caietul meu în aşa fel încât să poată citi ce scriu. Eu eram totdeauna premiant şi el... să te spui? *(Emil nu-şi ia ochii de la el)*... El un leneş! Tat-său trecea examenele pentru el, şi cu toate astea a ajuns avocat mare. Mâine, poimâine, ministru. Aţi văzut vreun premiant să ajungă ceva dupe ce iese din şcoală? Nimic! Iacă eu.

DIDINA: Sunteţi din provincie?

EMIL: De la...

BUNGRĂZESCU *(cu un gest liniştitor)*: Piteşti!...

EMIL: Piteşti? *(Cască ochii şi se şterge de năduşeală.)*

DIDINA: De ce te miri? Nu mi-ai spus şi tu că d-l Bungrăzescu e din Piteşti.

BUNGRĂZESCU *(repede):* Când intra profesorul şi deschidea catalogul ca să ne cheme la lecţie, eu, Bungrăzescu, eram pe pagina întâi la B. El ia S... Strâmbuleanu!... Îmi făcea cu cotul şi pe amândoi ne

treceau năduşelile până ajungea de-l scotea pe Zamfirescu!... *(Didina se uită la Emil.)*

EMIL: Da. Ţi-am spus eu: Zamfirescu. Duiliu Zamfirescu.

DIDINA: Aţi fost în şcoala cu Duiliu Zamfirescu?... Scriitorul?

BUNGRĂZESCU: Nu. Cu altul. Zamfirescu Teodoru.

EMIL *(ca s-o dreagă):* Tata lui Duiliu. Aşa îl chema la lecţie: tata lui Duiliu ieşi la tablă!

BUNGRĂZESCU: Regulat veneam de la şcoala împreună şi treceam pe o stradă unde la No. 5 şedea o văduvă. De ea ne-am adus aminte şi azi noapte. *(lui Emil)* Ce s-o fi făcut, Emil dragă, văduva de la geamul cu perdelele portocalii? Văduva de la numărul 5?

EMIL *(înmărmurit):* S-a mutat la numărul trei!

BUNGRĂZESCU: Eu îi suflam din bancă. Odată la un examen de istorie i-am pus un chibrit lângă hârtia pe care scrisesem Roma, ca să ştie că Nerone dăduse foc Romei.

EMIL *(se dă câţiva paşi înapoi):* Şi asta ştii?... *(Îşi revine şi râde silit.)* Şi de asta îţi aduci aminte?

BUNGRĂZESCU: Cum să nu-mi aduc, a rămas celebră.

D1DINA *(cu un amestec de mulţumire şi surpriză):* De ce nu vrei să iei loc... sau poate vrei un ceai? La ora asta! ... Dupe o noapte nedormită...

BUNGRĂZESCU: Vă mulţumesc.

DIDINA: Să pui să-l pregătească. În vremea asta am timp să mă schimb şi eu. Iartă-mă că te-am primit aşa... dar... de dimineaţă...

BUNGRĂZESCU: Eu trebuie să fiu iertat, c-am intrat aşa. Dar nu regret. Nici nu mi-a spus Emil cât e de frumoasă nevasta lui!...

DIDINA *(zâmbind măgulită)*: E momentul când trebuie să mă retrag.

BUNGRĂZESCU: Şi momentul când eu trebuie că regret o atât de impresionantă dispariţie.

DIDINA *(ieşind prin fund):* Puţină răbdare să aduc ceaiul.

SCENA VI

EMIL, BUNGRĂZESCU

(Emil urmăreşte pe Didina până dispare apoi se întoarce uluit)

EMIL: Cine eşti, nene? Spune-mi repede, că-nebunesc!…
BUNGRĂZESCU *(simplu):* Bungrăzescu.
EMIL: Ce Bungrăzescu, domnule, că Bungrăzescu nici nu există. L-am inventat eu şi nici nu-mi aduceam aminte cum îl cheamă. Cu mine să nu faci pe nebunul. Cine eşti? De unde vii? Şi ce cauţi? Nu te-am văzut în viaţa mea şi de-odată mă pomenesc că-mi intri în casă; ştii tot ce am vorbit cu nevastă-mea, şi ce e mai extraordinar e că tot ce-i spusesem nu era decât o invenţie momentană ca să-i risipesc bănuielile.
BUNGRĂZESCU: Vezi cum eşti? Ingratule!… În loc să-mi mulţumeşti că te-am scăpat din bucluc, vrei acuma să mă iei la palme.
EMIL: Explică-te, domnule, că mă ia dracul. Mă dor picioarele şi mi s-a muiat capul!
BUNGRĂZESCU: Nu, domnule Strâmbuleanu!… Lucrul e foarte simplu! Veneam de la un chef şi treceam pe strada asta. În dreptul casei d-tale aud că se sparge un geam. Până să-mi dau seama, că nu e cineva care a dat cu o piatră în mine aud în casă o ceartă şi, ca om curios, am stat să ascult. Imediat mi-am dat seama că e o dispută conjugală: Un soţ care vine acasă la ziuă şi o soţie care îi face scene. Mi-am zis aşa: „De ce să nu fac omului un serviciu!” Am auzit cum stă toată chestia, mi-am luat inima în dinţi, am sunat la scară şi-am intrat. Eu sunt Bungrăzescu! Eu sunt Bungrăzescu

pe care imaginaţia dumitale l-a născocit pentru a risipi, bănuielile doamnei Strâmbuleanu...

EMIL: Bine, dar de unde cunoşti toate amănuntele pe care eu însumi nu aş mai fi fost în stare să le repet... Cu Roma, cu arderea văduvei... cu arderea Romei şi văduva arsă...

BUNGRĂZESCU: Le am auzit, când ascultam la fereastră.

EMIL: Şi de unde ai ştiut cum mă cheamă?

BUNGRĂZESCU: Asta e!... N-ai spus cum te striga la catalog. Şi pe urmă nu eşti avocat? N-ai firmă afară, Emil Strâmbuleanu?

EMIL *(dezmeticindu-se, începe să râdă):* Auzi, domnule, ce să-i dea prin cap? Da spune şi dumneata: nu înnebuneai în locul meu? Acuma, ce să-ţi spun, că ai ascultat la fereastră... treacă-meargă... O indiscreţie şi-atât: dar că ai intrat şi în casă, asta e mare obrăznicie! *(Râde şi se apropie de el.)* Îţi mulţumesc din toată inima... *(Îi ia mâna, dar cum Bungrăzescu e cu pardesiul pe umeri Emil apucă numai mâneca.)* Dumneata n-ai mână?

BUNGRĂZESCU: Cum să n-am! Am două!

EMIL: Dă-mi-le pe amândouă să ţi le strâng şi să-ţi mulţumesc. Nici nu şti ce-ai făcut. Ca să înţelegi ar fi fost destul să treci peste două săptămâni. Tot aicea mă găseai. Eu explicând de zor şi ea nimic! Nici nu şti cine e!

BUNGRĂZESCU: Lasă că am auzit-o.

EMIL: Ai auzit-o, dar n-ai văzut-o. Îţi mulţumesc şi dacă îmi dai voie... *(Pune mâna în buzunar)*... ori poate te superi. Iartă-mă, nu ştiu cine eşti?

BUNGRĂZESCU: Mulţumesc, nu primesc nimica!... O să mă duc!...

EMIL: Păi...! Vezi!... că nu se poate. Trebuie să iei ceaiul. Odată ce-ai primit, trebuie să-l bei. Când o veni nevastă-mea şi nu te-o găsi aicia, o luăm de-a capo! Aşa, şi la început te privea cam cu neîncredere...

BUNGRĂZESCU: Îi spui dumneata că n-am putut să aştept!... Şi că am să viu altă dată la o oră mai convenabilă.

EMIL: Nu, nu!... Nu se poate! Altă dată să nu mai vii niciodată, dar acuma trebuie să rămâi să-ţi bei ceaiul.

BUNGRĂZESCU: Îl iau la cafenea!...

EMIL: Eşti neînsurat?

BUNGRĂZESCU: Slava Domnului! Nu văd eu ce e aia să fii însurat!...

EMIL: Eşti neînsurat? Atunci rămâi! Cum o să te duci la cafenea acuma? La ora asta? Frig şi pustiu. Scaunele pe mese şi mesele pe sub scaune. Nu te mai duce. Rămâi.

BUNGARZESCU: Cum văd eu, cunoşti bine cafeneaua. Se vede că ţi se întâmplă des să vii la ziuă acasă.

EMIL: Nu mi s-a întâmplat niciodată.

BUNGRĂZESCU: Atunci, azi noapte?

EMIL: Indiscret eşti domnule! Mă cunoşti de o secundă şi vrei să mă destăinuiesc.

BUNGRĂZESCU: La club.

EMIL: Nu. Joc cărţi dar nu la club.

BUNGRĂZESCU *(amuzat):* Am priceput. O metresă!

EMIL *(speriat):* Sst! Te-aude! Asta ascultă pe la uşi. *(După ce s-a asigurat că nu e nimeni alături se întoarce clipind din ochi.)* Şi asta ştii?

BUNGRĂZESCU: Îmi închipui. Ia spune-mi cine e? Măritată?

EMIL *(şiret)*: Nu. Vânzătoare într-o florărie.

BUNGRĂZESCU: Întreţinută de dumneata.

EMIL *(confidenţial):* Da! *(râd amândoi)* Nici nu ştii, dragă domnule... dar cum te cheamă?

BUNGRĂZESCU: Lasă nu mai şti, că ai să te încurci în nume.

EMIL: Ai dreptate. Foarte bine. Să-ţi spun tot aşa cum am spus că te cheamă. Nici nu ştii, dragă... dar cum am spus eu că te cheamă? *(Bungrăzescu tace)* Numele pe care l-am spus eu neveste-mii când ascultai la

fereastră!

BUNGRĂZESCU *(căutând să şi-l aducă aminte)*: Am uitat.

EMIL: Ieşi afară. Ieşi afară şi haide la cafenea să ni-l aducem aminte, că altfel e cu bucluc. *(Îl împinge spre ieşire.)*

BUNGRĂZESCU: Stai, stai că mi-l aduc aminte.

EMIL: Imposibil. E foarte greu.

BUNGRĂZESCU *(chinuindu-se):* Brângorean… Brangurian… Bungră…

EMIL *(radios):* … zescu!

BUNGRĂZESCU: Bungrăzescu! Altceva mai uşor nu puteai să găseşti?

EMIL: Puteam. Era foarte lesne. „Cum îl cheamă? Ionescu!” Aş! Se uita la mine cu nişte ochi turbaţi. Eu m-am fâstâcit şi m-am pomenit inventând un nume pe care să-l ia dracu!

BUNGRĂZESCU: Bungrăzescu… Aurel!

EMIL: Nu, nu! Am spus altfel. Bungrăzescu… Decebal!… Nu, nu! Nu e Decebal. Cel de-alături.

BUNGRĂZESCU: Alături?

EMIL: Da. Pe calendar. Stau vis-a-vis. Unul cu barbă lungă: Decebal şi altul tuns… Traian. Bungrăzescu Traian.

BUNGRĂZESCU: Aşa! Şi spune-mi ce vroiai să-mi spui.

EMIL: De florăreasa mea? Nici nu ştii dragă Bungrăzescule ce înseamnă. În viaţa unui om, o fată frumoasă în cadrul unei florării. Olga! O cheamă Olga! Numai vocale! Olga! Când spui Olga parcă îţi unge Dumnezeu gura cu miere. I-am luat o odaie la hotel Palace, dar noaptea nu rămân niciodată acolo. Mai întâi pentru că nu pot lipsi de-acasă, şi pe urmă nu e agreabil ca dimineaţa să vezi cum se trezeşte din somn femeia iubită şi se spală pe dinţi. Aseară însă m-am dus cu Olga mea la teatru, pe urmă ne-am abătut pe la Alcazar, mai târziu am adus-o la hotel şi… din una-n alta s-a făcut ziuă. De-aicea tot buclucul.

BUNGRĂZESCU: Trebuie s-o laşi.

EMIL: Pe Olga? Ferească Dumnezeu. Eu nu pot să trăiesc fără Olga mea.
BUNGRĂZESCU: Atunci de ce nu divorţezi?
EMIL: De Didina? Ferească Dumnezeu. Eu îmi iubesc nevasta la nebunie. Sunt un tip pirandellian. Eu am o dublă personalitate. Acasă sunt un soţ ideal şi în oraş un amant impecabil. *(Zgomot de voci în culise*; *Emil se turbură.)* St!... Vine nevastă-mea. Schimbă vorba!
BUNGRĂZESCU *(îşi scoate pardesiul şi-l zvârle pe divanul din fund.):* Lasă Emil dragă..! Ce s-au mai făcut vechii noştri colegi de şcoală...?
EMIL: Da, săracii!... Vechii noştri...! A murit!
BUNGRĂZESCU: Ştiu. Dumnezeu să-i ierte. *(A întrat Didina*, *care şi-a schimbat toaleta*, *urmată de Maria care aduce tava cu serviciul de ceai)*

SCENA VII

EMIL, BUNGRĂZESCU, DIDINA, MARIA

DIDINA *(în timp ce pregăteşte ceaiul şi pune ceaşca pe măsuţa de lângă fotoliu):* Cine a murit?
EMIT: Unul! Nu-l cunoşti tu! Tot un prieten de-ai nostru!
BUNGRĂZESCU: Da. Şi cu ăla şedeam într-o bancă amândoi.
EMIL: Trei. Eram trei în aceiaşi bancă, cu ăsta care şedea la mijloc!
DIDINA: Era însurat?
EMIL: Foarte însurat. Şi să vezi cum îl mai plânge nevastă-sa. Aşa sunteţi toate. Cât trăim ne faceţi zile fripte şi după ce murim plângeţi de vă topiţi.
DIDINA: Ea nu s-a mai remăritat?
EMIL: Nu, pentru că trăieşte cu unu...
BUNGRĂZESCU *(îi vine în ajutor)*: Chiar cu mai mulţi...

EMIL: Cu mai mulţi, şi tot din vina răposatului. Îl visa mereu şi cineva i-a spus să dea de pomană ce-i plăcea lui. Şi, acuma, ce-i plăcea lui... ea dă de pomană!

DIDINA: Gură rea!

BUNGRĂZESCU *(lui Emil, după ce s-a uitat bine la Maria):* Nostimă jupânească ai dumneata. Parcă e din cele care apar pe scenă la teatru.

EMIL: Nici nu m-am uitat la ca. O avem de-o săptămână. Pe urmă eu nu prea mă uit la jupânese...

BUNGRĂZESCU: Foarte rău faci. La asta să te uiţi.

EMIL: Ia vezi-ţi de treaba, şi nu mai umbla cu astfel de sfaturi.

DIDINA *(invitând pe Bungrăzescu):* Uite, pune rom cât vrei. Aici ai zahărul; poate că nu e destul de dulce.

BUNGRĂZESCU: Mulţumesc. *(Trece pe fotoliu; Maria a ieşit cu tava; Emil merge spre divan, ia pălăria lui Bungrăzescu şi caută să ghicească ceva din iniţialele de pe căptuşeală.)*

DIDINA: Şi o să mai staţi mult prin Bucureşti?

EMIL *(repede)*: Două, trei zile!

BUNGRĂZESCU: Poate chiar o săptămână.

DIDINA: Ştii pentru ce? Pentru că m-am gândit să stai la noi. *(Emil speriat face semne disperate lui Bungrăzescu care se amuză şi căruia nu-i displace invitaţia.)*

BUNGRĂZESCU: N-aş vrea sa va deranjez.

DIDINA: Odată ce noi suntem aceia care te invitam şi insistăm să rămâi, însemnează că nu ne deranjezi de loc. *(Lui Emil care făcea semne disperate în spatele ei.)* Nu-i aşa Emil? Un vechi prieten de şcoală, care să stea la hotel când noi avem camera de mosafiri liberă?

EMIL: Sigur. Crezi că nu i-am spus şi eu? Vechi prieten de hotel să stea la şcoală când musafirii sunt liberi! Dar el nu vrea! Aşa e, mă, că mi-ai spus că nu vrei?

BUNGRĂZESCU: Fireşte, ar fi prea mare deranjul.

EMIL: Şi pe urmă să-ţi spun ceva. El nu e singur. E cu nevastă-sa!

DIDINA *(mirată):* Sunteţi şi însurat?

EMIL: Cum? Nu ştiai? *(Face cu ochiul lui Bungrăzescu care s-a-necat cu ceaiul.)*

DIDINA: De unde să ştiu? Tu nu mi-ai spus nimica.

EMIL: A! E-nsurat de doi ani. De aia nici nu poate primi invitaţia noastră. E cu nevastă-sa la Bucureşti.

DIDINA: Cu atât mai bine, vine şi doamna, şi-o să puteţi sta mai mult.

EMIL: Nu, nu se poate! Sunt foarte grăbiţi. El nici ceaiul n-a vrut să şi-l bea. Spunea că-l aşteaptă cu ceaiul la Piteşti. I-am spus să rămâie măcar pentru ceai şi... ceai în sus, ceai în jos... *(disperat)*... Ce-ai cu el dragă? Lasă-l în pace dacă nu vrea.

DIDINA: Emil a insistat să primeşti ceaiul şi eu insist să rămâi la noi.

BUNGRĂZESCU: Doamnă...!

EMIL: Trebuie să întrebe întâiu şi pe nevastă-sa.

DIDINA: Va primi şi dumneaei. Ştiu ce-nseamnă şederea la hotel pentru o femeie tânără care şi-a lăsat gospodăria. Te rog, să te duci s-o iei şi să veniţi amândoi. Uite eu mă duc să pregătesc odaia de musafiri, unde o să fiţi ca acasă. *(Se urcă pe scară)*

EMIL: Bine Didino, dar dacă omul primeşte numai aşa... din gentileţe, şi totuşi, invitaţia noastră îl plictiseşte. Bungrăzescule, spune-mi drept, suntem prea vechi prieteni ca să nu mărturiseşti că nu vrei.

BUNGRĂZESCU *(cu gura pe jumătate):* Adevărul e că...

EMIL: Vezi?

DIDINA *(de sus):* Mi-ar părea foarte rău dacă ne-aţi refuza. *(Iese.)*

SCENA VIII

EMIL, BUNGRĂZESCU

BUNGRĂZESCU: Ţi-am spus eu că trebuia să plec.
EMIL: Nu face nimic. Pleci acuma. *(Merge de ia pardesiul şi pălăria de pe divan).*
BUNGRĂZESCU: O să trebuie să mă însor, ca să viu cu nevastă-mea.
EMIL: Lasă. Nu te mai însura şi nu mai veni.
BUNGRĂZESCU: Imposibil. N-auzi că m-aşteaptă!
EMIL: Ce să te-aştepte. Nu te aşteaptă deloc. Du-te, dragă! Du-te-nvârtindu-te! *(Îmbrăcându-l cu sila.)* Du-te odată! Du-te cu Dumnezeu!
BUNGRĂZESCU *(calm):* Decât să mă duc cu Dumnezeu, mai bine mă duc cu tramvaiul. În tramvai e lume multă şi poate îmi găsesc o nevastă.
EMIL *(agasat):* N-ai nevoie să-ţi cauţi nevastă, domnule, e de ajuns să cauţi un telefon. O chemi pe nevastă-mea la aparat... vezi bagă de seamă... adu-ţi minte cum te cheamă şi cum o cheamă, că eu rămân singur cu ea... şi-i spui că regreţi foarte mult, dar soţia dumitale nu poate primi invitaţia. Dacă vezi că nevastă-mea insistă spune-i c-aţi fost chemaţi grabnic la Piteşti. Ai priceput?
BUNGRĂZESCU: Am priceput, dar chestia e foarte complicată. Nevastă... telefon...! Eu n-am nici una nici alta.
EMIL: Atunci, uite ce ai să faci: dai o telegramă, cât vrei de lungă. *(Bagă mâna în buzunar.)* O plătesc eu şi... poţi să n-o mai trimeţi. Cât costă cuvântul?
BUNGRĂZESCU: Depinde de ce fel de cuvânt. Pe cuvântul de onoare, de pildă, nu-dau niciun ban! *(Sonerie afară.)*

SCENA IX

EMIL, BUNGRĂZESCU, DIDINA, MARIA

(Maria iese din fund şi trece la uşa de intrare. Didina coboară de sus)

DIDINA: Trebuie să fie Matei care s-o fi speriat când i-am telefonat azi de dimineaţă. *(Merge în fund ca să-l primească.)*
EMIL: Vezi ce încurcături îmi faci! Mi-l aduseşi şi pe ăsta pe capul meu!
BUNGRĂZESCU: Dar ăsta cine mai e?
EMIL: Fratele neveste-mii. Un ţicnit. A fost judecător de instrucţie în Ardeal şi, când s-a schimbat guvernul, l-au dat afară de tâmpit ce era.
BUNGRĂZESCU: Şi d-aia s-a ţicnit?
EMIL: D-aia. A rămas cu meteahna anchetelor. Oriunde vede ceva, face cercetări. Stai să spui să nu-l primească. *(Îi iese înainte. Bungrăzescu rămâne în scenă şi îi râde Măriei, care trece ca să se suie sus.)*

SCENA X

MARIA, BUNGRĂZESCU

MARIA: Poftiţi, să vă arăt unde e odaia dumneavoastră.
BUNGRĂZESCU: Mi-ar plăcea mai mult să ştiu unde e odaia dumitale. *(Maria se ruşinează şi dispare iute pe scară sus.)*

SCENA XI

DIDINA, EMIL, BUNGRĂZESCU, MATEI

MATEI *(tip grav cu ochelari)*: Vă spun drept că m-am şi speriat. La 7 dimineaţa mă scoală telefonul, cu un glas de femeie, care mă face ticălos, canalie, lipsit de demnitate, mizerabil, care târăsc lumea în mocirlă.

EMIL: Didina! Ea se repede aşa, ca să prăpădească omenirea.

MATEI: Bine. Pe urmă, am priceput. Dar până să-mi dau seama…!

DIDINA *(prezentând)*: Fratele meu, Matei Pintenaru, judecător de instrucţie.

MATEI *(grav):* Fost. Pentru că guvernul, printre alte ilegalităţi a găsit cu cale să mă scoată din magistratură. Domnul?

BUNGRĂZESCU: Bungrăzescu.

DIDINA: Un vechiu prieten din copilărie al lui Emil.

MATEI *(încântat)*: Aţi venit la cumnatul meu pentru un proces?

DIDINA: Nu. Lasă, c-am să-ţi explic eu. Deocamdată domnul Bungrăzescu merge la hotelul unde a tras, ca să-şi aducă nevasta şi să stea la noi câteva zile.

EMIL: Nu cred.

MATEI *(surprins)*: De ce?

EMIL: Adică… Nu cred ca nevastă-sa să admită.

BUNGRĂZESCU: Nu cred nici eu.

DIDINA *(lui Bungrăzescu)*: Încearcă şi insistă.

MATEI: Domnul Bungrăzescu şi mai cum?

BUNGRĂZESCU: Calendar! Adică, vorba vine! Traian.

MATEI: Nu sunteţi de fel din Bucureşti?

BUNGRĂZESCU: Nu. De la Piteşti.

MATEI *(radios, lui Emil):* Ai văzut? Imediat am descoperit. Ai să mă-ntrebi, cum? Uşor! Didina spusese adineauri, că d. Bungrăzescu merge la hotelul unde a tras. La

hotel! Bine, dar la hotel stai şi când locuieşti în Bucureşti. A adăogat însă: „Să-şi aducă nevasta, — probabil d.na Bungrăzescu — ca să stea la voi câteva zile!" Va să zică dumnealor sunt din provincie.

BUNGRĂZESCU: Chiar aşa. La revedere! *(Îi* de *mâna.)* La revedere Emil.

EMIL: La revedere, dar să nu ne mai vedem.

DIDINA *(veselă):* V-aştept. *(Îl petrece până în pragul uşii din fund şi apoi se întoarce)* Foarte simpatic!

SCENA XII

DIDINA, EMIL, MATEI

EMIL: Acum două ceasuri nici nu credeai că există.

MATEI: Câţi n-or fi şi mai simpatici şi nu-i ştim că există. La dreptul vorbind aşa de simpatic, nu mi se pare. Eu cunosc omul de la prima vedere.

EMIL: Şi cum ţi se pare?

MATEI: Un om prea serios şi oamenii serioşi, nu sunt simpatici.

EMIL: Te-ai convins imediat că e om serios?

MATEI: Imediat. Nu-mi trebuie mult ca să-mi fac o convingere.

EMIL: Şi cum ţi-ai făcut-o?

MATEI: Auzind că vrea să părăsească hotelul, pentru a-şi aduce nevasta într-o casă cumsecade. Hotelul, înţelegi nu e ceva potrivit pentru o femeie onestă. Într-un hotel stau tot soiul de oameni: aventurieri, oameni fără căpătâiu, femei întreţinute. Toate crimele eu le-am anchetat în hotel. În hoteluri se petrec furturile, şantajele, scandalurile, eţetera.

EMIL: Din tot ce-mi spui tu acuma reţin un singur lucru şi îmi place că pe Bungrăzescu îl socoţi drept un om

serios.
MATEI: Foarte serios. Antipatic de serios ce e.
EMIL: Vezi, Doamnă? Cred că ai încredere în fratele dumitale, pe care — de altfel nu ştiu pentru ce — l-ai trezit din somn aşa de dimineaţă.
MATEI: Şi cu nişte înjurături, dragă Emil, că dacă le auzeai…
EMIL: Cum să nu le aud? Mie îmi erau adresate!
MATEI: Ţie?! *(Didinei care, pe divan, râde cu fata în perine.)* Lui? Şi mai râzi?
DIDINA: Destul am plâns toată noaptea.
MATEI: Ai plâns? Vasăzică te-ai certat.
DIDINA: N-aveam cu cine pentru că domnu, n-a dormit acasă.
MATEI: N-a dormit acasă? Va să zică ai rămas în oraş.
EMIL: Da!
MATEI: Am bănuit imediat. Eu nu mă-nşel niciodată.
EMIL: Nici nu era greu. Când un om nu-i acasă, e în oraş.
MATEI: Nu. Poate să fie şi-n provincie.
EMIL: Şi de unde ştii tu că n-am fost în provincie?
MATEI: Pentru că, în cazul acesta, ar fi ştiut şi ea şi n-ar mai fi plâns.
EMIL: Bravo!
MATEI *(radios):* Simplu! Nu? Ce zici? Nimic nu-mi scapă!
EMIL: Dacă-i aşa, spune-mi tu, mie, cu cine am fost în oraş?
MATEI: Cu domnul Bungrăzescu.
EMIL: Din ce deduci?
MATEI: Pentru că l-am găsit aici; ceea ce însemnează că aţi petrecut împreună şi la ziuă te-a adus acasă.
EMIL: Bravo! Vezi ce bine e, să ai în familie un judecător de instrucţie.
MATEI: Te-a adus acasă, pentru că e prea serios ca să-şi lase singur, în drum, un prieten, cu care a petrecut toată noaptea.
EMIL: Perfect.

DIDINA: Numai, că n-au venit împreună.

MATEI: Şi mai bine! Şi mai serios! A avut remuşcări şi-a venit să vadă, dacă nu cumva te-ai rătăcit.

EMIL: Bravo, Matei! Asta e! Ce păcat că soră-ta nu e în stare să facă asemenea raţionamente până nu se pripeşte cu telefoanele injurioase şi cu scene şi mai penibile.

MATEI: Femeilor le lipsesc asemenea discernăminte. Domnul Bungrăzescu, Didino, e un om foarte serios, cu care poţi lăsa pe soţul tău fără nicio grijă. *(Vede geamul spart.)* A! Un geam spart! Cineva care a vrut să se introducă pe fereastră. *(Se apropie de fereastră.)*

EMIL: Mă, eu te bănuiesc pe tine. *(schimbând tonul)* Nu începe cercetări pentru că aşa cum ai luat-o n-ajungi la niciun fel de rezultat. Geamul l-am spart eu, într-un moment de enervare, certându-mă cu Didina.

MATEI: Arată-mi pumnul.

EMIL: Poftim!

MATEI: L-ai spart cu altceva, pentru că altfel ai fi avut zgârieturi pe mână.

EMIL: Aşa e! Aici ai nimerit-o! Am aruncat cu ceva, dar nu mai ştiu cu ce.

MATEI: Se va găsi uşor. Facem un inventar cu tot ce-a fost aici înainte de spargere, pe urmă controlăm, şi obiectul care va lipsi, e acela cu care ai spart geamul. Simplu, nu? Ce zici? Nimic nu-mi scapă!

EMIL *(Didinei, care e lângă ei):* Scapă-mă pe mine de ăsta, că altfel mai sparg un geam zvârlindu-l pe fereastră.

MATEI: Totuşi, o să-mi permit să iau un ciob.

EMIL: Ia-le pe toate. Îmi faci chiar un serviciu.

MATEI: Pe toate, nu! Unul singur ca să examinez amprenta digitală.

EMIL: Numai să nu te tai.

MATEI: Îl înfăşur bine în batistă şi mă voi duce la serviciul antropometric. O să vă comunic rezultatul. Cât priveşte

cearta dintre voi doi, mă bucur că n-a avut urmări grave, afară de geamul care se repară.

EMIL: O să-l pună un geamgiu.

MATEI: Fireşte.

EMIL: Simplu, nu? Ce zici? Nimic nu-mi scapă? *(Didinei)* Ia-l d-aicea că vreau să dorm puţin până la ora tribunalului.

DIDINA: Cum să dormi, dragă? Trebuie să vină oamenii ăia.

EMIL: Care oameni?

DIDINA: Bungrăzescu şi nevastă-sa.

EMIL: Lasă-mă dragă cu Bungrăzescu. S-a isprăvit! A murit!

MATEI: Cine?

EMIL: Bungrăzescu.

DIDINA: Ce vorbă-i asta?!

MATEI: O lămurire se impune. Ştii tu ceva? Bănuieşti ceva?

EMIL: M-aţi plictisit! Auzi acolo! M-aţi pus sub tutelă? Spui şi eu o vorbă şi pe urmă îmi cereţi concluziuni în scris.

DIDINA: De ce crezi tu că n-au să mai vină?

EMIL: Pentru că mi-a spus că e greu să-şi facă geamantalele şi să se mute pentru câteva zile. Altă dată când vor mai veni la Bucureşti, au să tragă direct la noi. Dar aşa... pe nepusă masă... să-şi lase oamenii hotelul şi să...! De altfel ai să vezi că ne scrie, sau ne telefonează. *(Soneria afară.)* Uite! Trebuie să fie un bilet prin care ne anunţă, că regretă, dar e chemat grabnic la Piteşti. *(Convins.)* Pe ăsta, dragă, n-o să-l mai vedem. *(În vremea asta Didina aşteaptă în pragul uşii din fund şi Matei e în dreptul ferestrei. Prin fund intră Bungrăzescu,* ca*re sărută mâna Didinei.)*

SCENA XIII

DIDINA, EMIL, BUNGRĂZESCU, MATEI

DIDINA: Aşa e! N-o să-l mai vedem! *(Uitându-se mirată.)* Şi Doamna?
BUNGRĂZESCU: E în vestibul. Tot nu cutează să intre.
DIDINA *(iese în întâmpinarea persoanei care încă nu se vede):* Vai! Se poate? Timiditate de provincială. *(Dispare.)*
EMIL *(repede lui Bungrăzescu)*: Te ţii de farse. De ce-ai venit omule? De ce-ai mai venit? Era bine cum ne-nvoisem. Trimeteai un bilet şi se isprăvea.
BUNGRĂZESCU: Nu te supăra, dar am prins lipici de casa d-tale. *(În uşă apare Didina la braţ cu o midinetă de toată nostimada.)*

SCENA XIV

DIDINA, OLGA, EMIL, BUNGRĂZESCU, MATEI, MARIA *(cu un geamantan în mână)*

DIDINA: Uite, Emil, ce drăguţă-i doamna Bungrăzescu. Şi timidă ca o fată mare.
EMIL *(rămâne uluit şi se clatină):* Da??... A, da!! Fată mare! Cum să nu!... Bună dimineaţa fată mare! *(Îşi dau mâna. Olga, înaintează timidă şi complet dezorientată.)*
DIDINA: Să-ţi prezint pe fratele meu, Matei Pintenaru, magistrat.
MATEI: Fost! Pentru că guvernul, pe lângă alte ilegalităţi a găsit cu cale să mă destituie nemotivat.
EMIL *(în timp ce vorbesc ceilalţi):* Ce făcuşi, omule? Cum se poate să-mi faci una ca asta? Ia-o de-aici!
DIDINA *(Olgăi ducând-o spre scara din dreapta):* Şi acuma

vino să-ţi vezi odaia unde ai să fi ca la dumneata acasă. *(Trec amândouă prin faţa lui Emil care se sileşte să fie amabil şi ca să mascheze acel „ia-o de-aici” spune:)* Ia-o... pe-aici! *(şi arată scara pe unde ies cele două femei. Apoi brusc se întoarce spre Bungrăzescu şi mai mult în şoaptă, din pricina lui Matei care s-a dus să examineze fereastra)* Ce-mi făcuşi nenorocitule!

SCENA XV

MATEI, BUNGRĂZESCU, EMIL

BUNGRĂZESCU *(arătându-l pe Matei):* Sst!!

EMIL: M-ai scăpat dintr-un bucluc, dar m-ai băgat în altul. Mai bine mă lăsai în pace, că mă descurcam eu cum puteam.

BUNGRĂZESCU: Îmi trebuia cineva, care să treacă drept nevastă-mea.

EMIL: Şi tocmai pe asta ai găsit-o?

BUNGARZESCU: Pe care, alta, puteam să conving să vie atât de repede?

EMIL: Da’ de unde ai ştiut-o? Cum ai găsit-o?

BUNGRĂZESCU: Olga! Mi-ai spus c-o cheamă Olga, şi că-i ţii o odaie la hotel Palace. M-am aruncat într-o maşină şi m-am dus direct acolo. Tocmai se dedea jos ca să meargă la florăria ei.

EMIL: Şi ce i-ai spus?

BUNGRĂZESCU: I-am spus că ştii dumneata, şi că e spre fericirea ei.

EMIL: Trebuie să fie cineva tâmpit, ca să creadă astfel de lucruri.

BUNGRĂZESCU: Păi tâmpită şi e.

EMIL: Tâmpit sunt şi eu, şi ea, şi dumneata. Ne-am molipsit de la tâmpitul ăla. *(Arată pe Matei)* Şi pe urmă

cum o să vă culcaţi aicea? Dumneata nu poţi să dormi într-un pat cu Olga mea. Dacă vrei să dormi cu Matei, te las dar cu Olga, nu!

BUNGRĂZESCU: Nici nu ţiu! Ea o să se culce aicea şi eu o să mă duc acasă. Lumea din casă are să creadă că am plecat dis de dimineaţă după treburi şi o să viu la dejun ca s-o iau pe Olga şi să plecăm unde ai spus dumneata... La... Piteşti. *(Emil rămâne uluit de tot ce i se întâmplă.)*

MATEI *(lui Bungrăzescu)*: Eram sigur c-ai să vii. Aparenţele nu mă înşală nici odată. Eşti un om cumsecade şi nu-ţi convenea hotelul, foarte nepotrivit, când eşti însurat cu o femeie tânără şi onestă. Aşa e?

BUNGRĂZESCU: Exact!

MATEI: Am priceput imediat situaţia. *(Merge spre Emil.)* Vezi, Emil? Simplu, nu? Ce zici? Nimic nu-mi scapă. *(Văzându-l că nu răspunde şi că s-a schimbat la faţă.)* Da' ce ai?

EMIL *(încurcat):* Eu?... Am ceva? *(Se sileşte să fie vesel.)*

MATEI: Da. Pari schimbat. Ai îngălbenit şi transpiri.

EMIL *(ştergându-şi fruntea eu batista)*: Se poate!... Emoţia!... Revederea după atâţia ani cu-n vechiu prieten din copilărie. *(Îl înjură printre dinţi pe Bungrăzescu.)*

MATEI: Am priceput. Eşti fericit. Aşa e?

EMIL: Da. Tocmai. Sunt fericit. Foarte fericit. Să-ţi dea Dumnezeu, toată viaţa, fericirea mea de-acuma.

MATEI *(radios:* Am priceput imediat. Era şi foarte simplu. Nu? Ce zici? *(lui Bungrăzescu)* Nimic nu-mi scapă!!

CORTINA

ACTUL AL DOILEA

În acelaşi decor, a doua zi, spre seară.

SCENA I

OLGA, DIDINA
(Olga pe fotoliu. Didina, în picioare, lângă Olga).

DIDINA *(amabilă):* Îmi pare foarte rău că nu vrei să mai ieşi. Pentru cumpărături, e bine să ai pe cineva care să cunoască măgăzinele din Bucureşti.
OLGA: Parcă eu nu le ştiu?
DIDINA: Fireşte. Piteştiul e atât de aproape şi dumneata vii atât de des.
OLGA: Aproape mereu. De-aia ai şi văzut dumneata, ieri, când am ieşit în oraş, câtă lume cunosc.
DIDINA: Surprinzător de multă. M-am şi mirat. Uite, eu sunt din Bucureşti şi nu cunosc atâta lume. *(zâmbind)* Mai ales atâţi bărbaţi!...
OLGA: Sunt prietenii soţului meu!...
DIDINA: Vezi, dumneata eşti fericită. Ai ocazia să cunoşti multă lume. Noi ieşim foarte rar. Bărbatul meu aproape că nu iese. De-aia m-am şi speriat ieri noapte, văzând că se face ziuă şi încă nu venise acasă.
OLGA: Domnul Strâmbuleanu pare a fi un om serios.
DIDINA: Nu, pare! Ei! Vezi, dragă doamnă, în privinţa asta mă cred o femeie foarte fericită. Aş vrea ca toate femeile să aibă un soţ ca el.
OLGA *(cască ochii şi are un zâmbet ironic)*: Zău?!

DIDINA: Totuşi ieri noapte am avut o strângere de inimă şi, dacă nu venea chiar domnul Bungrăzescu să mă liniştească, aş fi intrat la bănuială. Dumneata ce-ai spus, când ai văzut că şi domnul Bungrăzescu lipseşte toată noaptea?...

OLGA: O! Eu sunt foarte obişnuită să dorm singură.

DJD1NA: Urâciosul! Am să-l dojenesc. Când ai o nevastă tânără şi frumoasă, cum eşti dumneata, nu se poartă cineva cum se poartă dumnealui. Emil e altfel. Vă iubiţi mult?

OLGA *(surprinsă şi mirată):* cu Emil?

DIDINA: Cum, cu Emil?

OLGA *(îşi revine):* Adică, vreţi să ştiţi, dacă bărbatul meu îl iubeşte pe domnul Emil? Foarte mult.

DIDINA: Nu. Dacă bărbatul dumitale te iubeşte pe dumneata?

OLGA: Cred, dar nu-mi prea fac iluzii. Te-aş sfătui şi pe dumneata să nu-ţi faci iluzii.

DIDINA: Ce nostimă eşti!

OLGA: Am cunoscut pe o prietenă a mea, măritată adevărat, care şi-a lăsat bărbatul şi după ce a trăit cu unul, doi, trei, deziluzionată s-a întors tot la el.

DIDINA: Trebuie să fi fost o femeie pierdută, care s-a vândut.

OLGA: De vreme ce s-a întors acasă, nu se vânduse. A fost numai o închiriere. *(schimbând tonul)* Vai, cât doarme bărbatul meu! *(Se uită spre scară.)*

DIDINA: E obosit. Lasă-l. Doarme mult după masă, domnul Bungrăzescu?

OLGA: Ştiu eu cât doarme ăsta!

DIDINA: Cum nu ştii? Nu staţi împreună?

OLGA: A! Ba da! Dar la Piteşti! La Bucureşti nu ştiu cât doarme.

DIDINA *(încântată):* Eşti tare nostimă, zău, uite, îmi pare rău că vrei să plecaţi aşa de repede. Era vorba să staţi câteva zile şi acum, nu înţeleg graba asta de-a pleca

chiar astă-seară. N-aţi stat decât o zi.
OLGA: Două. A' de ieri şi a' de azi.
DIDINA *(amărâtă):* Destul ca să vă plictisiţi la noi.
OLGA: Nu ne-am plictisit prea mult, adică nu ne-am plictisit de loc, dar trebuie să plecăm. Ne-aşteaptă acasă.
DIDINA: Cine? Copii, n-aveţi!
OLGA: N-avem, dar poate să-i facem!...
DIDINA *(râde, amuzată):* A! Şi de-aia te grăbeşti. *(O îmbrăţişează)* Vai, ce haz ai! Uite, de ce-mi pare rău că vrei să pleci. Rămâi dumneata şi să plece numai dânsul.
OLGA: Nu se poate. Trebuie să plecăm împreună. Cu condiţia asta m-a adus aici. Îmi pare bine, că vă pare rău, şi mi-ar părea rău dacă nu v-ar părea bine, dar înţelegeţi...
DIDINA: Înţeleg! Femeia obişnuită cu gospodăria el.
OLGA: Da! Şi am o gospodărie!!
DIDINA: Îmi Închipui că trebuie să fii o foarte bună gospodină.
OLGA: Foarte bună.
DIDINA: Primeşti mult?
OLGA: Depinde de cât îmi dă?
DIDINA: Vreau să spun: vine lume multă la dumneavoastră?
OLGA: Foarte multă! Păi, noi avem cea mai selectă clientelă.
DIDINA: Clientelă?
OLGA *(revenindu-şi):* Da. Clientela lui bărbatul meu. De aia trebuie să şi plecăm. Dă-mi voie să mă duc să-l scol. Dacă îl las e în stare să nu se mai deştepte.

SCENA II

DIDINA, OLGA, BUNGRĂZESCU

OLGA *(lui Bungrăzescu, care intră):* Somnorosule! Era să viu să te scol!...

BUNGRĂZESCU: Păi... tu nu ştii că eu dorm greu.

OLGA: Ştiu... cum să nu ştiu! De doi ani de când dormim... împreună...! Era să viu să-ţi torn o cană cu apă rece în cap.

DIDINA: Ne-nvoim foarte bine amândouă. Sunt încântată de nevasta dumitale.

BUNGRĂZESCU: Şi eu sunt încântat că sunteţi încântată. Numai că ea vrea să plece şi eu vreau să mai rămân.

OLGA *(grăbită):* Nu, dragă, nu! Plecăm!... Uite mă şi duc să fac geamantanul. *(Aleargă voioasă pe scară.)* Vino şi tu să m-ajuţi. *(Iese.)*

SCENA III

DIDINA, BUNGRĂZESCU

DIDINA *(privind după ea):* Foarte simpatică.

BUNGRĂZESCU: Dar eu!?

DIDINA *(cu sinceritate nevinovată):* Şi mai simpatic! Ceea ce îţi reproşez, însă, e că mi l-ai ţinut pe Emil în oraş până la ziuă.

BUNGRĂZESCU: Altfel n-am fi avut plăcerea să ne cunoaştem. Şi... nu trebuie să vă pară rău, pentru că bărbatul cu cât stă mai mult în oraş, cu atât mai mult doreşte casa. Iată, eu! N-aveţi idee ce dor mi-e de nevastă-mea când nu viu acasă.

DIDINA: Ciudată mentalitate!...

BUNGRĂZESCU: A călătorului, fericit când umblă prin străinătate, dar şi mai mulţumit când se-ntoarce acasă, în ţara lui.

DIDINA: Dar dacă repetând prea mult această voluptate s-ar pomeni cu o surpriză. Într-o seară, întorcându-se acasă, să nu-şi mai găsească nevasta sau s-o găsească cu cine n-ar trebui.

BUNGRĂZESCU: Depinde de temperamente. Mie mi-ar fi indiferent. Emil însă ar suferi îngrozitor.

DIDINA: Crezi?

BUNGRĂZESCU: Sunt sigur. Emil, numai dacă ar bănui că nevastă-sa îl înşală ar iubi-o mai mult. *(discret)* Totul e să nu ştie cu cine! Sunt bărbaţi — şi Emil e dintre aceştia — la care pasiunea creşte, pe măsură ce le creşte şi teama de a pierde pe femeia iubită. Cu cât sunt mai puţin siguri de dânsa, cu atât sunt mai prăpădiţi după ea.

DIDINA: Crezi asta? Atunci ca să fiu sigură de Emil, n-aş avea decât să... *(Cu o turburătoare cochetărie.)*

BUNGRĂZESCU: Fireşte. Şi eu v-aş sfătui să nu pierdeţi ocazia. Trebuie să te foloseşti de ea, când ţi se oferă.

DIDINA *(râde):* Dar dacă e vorba să-i creez numai o îndoială, de ce să-l înşel adevărat? N-aş avea decât să simulez!

BUNGRĂZESCU: Aş! De ce să-l minţi, săracul! Dacă bănuieşte, să bănuiască ceva care e adevărat!...

DIDINA *(râde):* Da?!?

BUNGRĂZESCU: Tot te-ar chinui cu gelozia. Ar însemna să tragi ponoasele, fără ca, în schimb, să te fi bucurat de un folos practic.

DIDINA *(râde zgomotos):* A! Nu ştiu ce s-ar întâmpla, dacă dumnealui ar lua obiceiul dumitale de a întârzia nopţile în oraş.

BUNGRĂZESCU: S-ar întâmpla, că vine altul să-i ţie locul... acasă...

DIDINA *(râde):* De pildă... dumneata!

BUNGRĂZESCU: E o invitaţie? Şi de ce n-ar fi! *(Râzând cu intenţie.)* Un prieten vechiu face asemenea servicii...!

DIDINA: Nu-i eşti atât de bun prieten, dacă îmi dai mie

asemenea sfaturi!...
BUNGRĂZESCU: Poate că-ţi sunt prieten dumitale.
DIDINA: De ce nu mi-ai spus asta de ieri?
BUNGRĂZESCU: Pentru că nu e prea târziu... azi.
DIDINA: Şi... de mâine încolo, prietenul din copilărie ar deveni prietenul casei. Eşti foarte amuzant.
BUNGRĂZESCU: Şi sincer, în acelaş timp.
DIDINA *(cochetă):* Poate că ţi-ai pierdut vremea...

SCENA IV

DIDINA, OLGA, BUNGRĂZESCU, (mai târziu) MATEI, MARIA

OLGA *(în capul scării, lui Bungrăzescu):* Vii? *(apoi dispare)*
BUNGRĂZESCU: Viu. *(Didinei)* Îmi daţi voie? *(Se uită la ea semnificativ. Didina râde. El iese. Ea cu un gest foarte expresiv alungă, hotărâtă, turburarea de* o *clipă. Intră Maria care anunţă pe Matei.)*
MARIA: Conaşul Matei. *(intră Matei)*
DIDINA: De ce aşa de târziu? Te-am aşteptat la dejun.
MATEI: Nici n-am avut vreme să vă telefonez. Mai întâi m-am dus să iau rezultatul cercetărilor asupra ciobului de la geamul spart. Amprenta digitală!...
DIDINA: Şi? Ai identificat persoana?
MATEI: Sigur. Ştiinţa nu dă greş niciodată. Amprenta digitală era a mea. Singura persoană care a pus mâna pe ciobul în chestie am fost eu, când l-am luat de pe fereastră.
DIDINA: Admirabil.
MATEI: Simplu. Nu? Ce zici? Nimic nu-mi scapă! Tot aşa cred că n-o să-mi scape nici prietenul dumneavoastră Bungrăzescu.
DIDINA: Ce vorbă e asta?
MATEI *(cu importanţă):* Mi-aţi spus ieri că dumnealor au

stat la hotel…

DIDINA: Da.

MATEI: La hotelul de unde dumnealui şi-a luat nevasta ca să vină să locuiască la voi?

DIDINA: Sigur.

MATEI: Ei bine, de ieri şi până azi, am colindăt toate hotelurile din Bucureşti, mari şi mici, fără ca să pot da de numele lor printre pasagerii din ajun.

DIDINA: Decât să colinzi toate hotelurile, cred că era mai simplu să-l întrebi pe Bungrăzescu, care e hotelul unde au locuit.

MATEI *(mefistofelic):* Nu! Nu era mai simplu deloc! Aş fi trezit în el bănuieli de natură să-mi încurce firul cercetărilor şi să zăpăcească instrucţia care, până la închiderea dosarului, rămâne secretă.

DIDINA: Înţeleg, dar ce nevoie aveai să ştii unde au locuit odată, de vreme ce acuma locuiesc la noi.

MATEI: Pentru ca să mă conving de seriozitatea acestui domn.

DIDINA: Asta e bună! Parcă ar depinde de hotel.

MATEI: Te miri, dar aşa e! Seriozitatea persoanelor, care vin din provincie, se judecă şi după hotelul la care descind.

DIDINA: Te asigur că el e un om foarte serios. Dânsa mi se pare cam uşurică şi de aceea nu prea insist să rămâie. Ştii, oricât de aşezat ar fi Emil, dar în contact cu astfel de persoane…!

MATEI *(căscând ochii):* Uşurică? Crezi ca e o femeie uşurică?

DIDINA: Nu ştiu, n-o cunosc, dar din convensaţia ei deduc ca n-ar scăpa ocazia daca i s-ar oieri.

MATEI: O să mă conving imediat. Sunt din Piteşti?

DIDINA: Da.

MATEI: Voi telegrafia poliţiei locale să-mi dea, prin răspuns plătit şi telegrafic, informaţiuni precise asupra familiei Bungrăzescu. Simplu!… Nu?… Ce zici? Nimic

nu-mi scapă!
DIDINA: N-ai nevoie, pentru că au să plece.
MATEI: Şi de ce să nu ştim cine sunt oamenii cari ne vin în casă, mai ales că Emil, nu l-a mai văzut pe ăsta de douăzeci de ani şi are să-l mai vadă.
DIDINA: Fă ce vrei. *(Intră Emil, cu un voluminos ghiozdan la subsuoară.)*

SCENA V

DIDINA, MATEI, EMIL, MARIA

EMIL: Bună seara!
DIDINA: Aşa de vreme?
EMIL: Am avut un proces la Casaţie şi l-am amânat.
DIDINA: De-aia ai fost agitat toată noaptea.
EMIL: Tocmai! Ai văzut şi tu ce agitat sunt! Ce fac amicii noştri?
DIDINA: Sunt sus. El a dormit până acuma.
EMIL: A dormit? A dat de bine!
DIDINA: Nu prea, pentru că vrea cu orice preţ să plece.
EMIL: Dacă vor să plece, să-i lăsam să plece. Acuma ţi-ai făcut gustul. Îl cunoşti şi pe Bungrăzescu, o cunoşti şi pe nevastă-sa...
MATEI: Ştii, tu, ceva despre ea?
EMIL: Te rog, te rog, să mă laşi în pace. M-ai plictisit cu întrebările şi cu anchetele în casa mea. Să te ferească Dumnezeu să ai un judecător de instrucţie în familie. *(Didinei)* O să vină Marchizul, care iar are un proces. E singura persoană pe care o primesc. Încolo nu mai primesc pe nimeni, absolut pe nimeni!
DIDINA *(sună):* Bine. O chem pe Maria, ca să-i spui şi ei. *(Iese, stânga)*
MATEI *(timid):* Cu toate astea aş fi vrut... *(Tace, văzându-l*

pe Emil nervos, apoi îndrăzneşte din nou)... cu toate astea aş fi vrut...

EMIL *(răstit):* Tot aicia eşti? N-ai mai plecat?

MATEI: Nu. N-am mai plecat. Sunt tot aicea.

MARIA *(intrând):* M-aţi sunat?

EMIL: Eu? Nu! A, ba da! Trebuie să vină domnul acela bătrân...

MARIA: Îl ştiu. Domnul Marchiz.

EMIL *(râzând):* Aşa! Când o veni, îl introduci direct la mine în bureau. Altfel nu primeşti pe nimeni. Nu sunt acasă pentru nimeni! M-ai înţeles?... *(Merge să iasă prin dreapta.)*

MARI A: Am înţeles.

MATEI *(se ia după el):* Cu toate astea aş fi vrut...

EMIL *(se întoarce brusc şi pe un ton iritat):* Nu sunt acasă pentru nimeni. Dumneata nu înţelegi? Mario, chiar şi pe cei care sunt în casă, poţi să-i pofteşti afară! *(Iese trântindu-i uşa în nas.)*

MATEI *(supărat):* Unde e coniţa?

MARIA *(ieşind prin fund):* La dumneaei în odaie.

MATEI: Ce te sclifoseşti aşa! Obraznico! *(Iese prin stânga.)*

SCENA VI

OLGA, BUNGRAZESCU, EMIL

OLGA *(coborând scara cu Bungrăzescu, care iar e somnoros):* Somnorosule. Cum dai de-un pat, te culci în el...

BUNGRĂZESCU: Ca tine. Ce să-ţi spun? Draga, nimic nu e mai dulce ca somnul. Mie somnul îmi ţine loc şi de mâncare.

OLGA: Atuncia trebuie să fii un mare mâncăcios. *(Intră*

Emil) A!... domnul Emil! Soţul ideal pe care îl laudă nevasta!...
EMIL *(speriat):* Ai vorbit cu ea despre mine?
OLGA: Păi... de cine era să vorbim?
EMIL: Să nu fi făcut vreo prostie.
OLGA: Cine? Eu? Nu mă cunoşti! Dar dacă o mai ţine mult aşa, eu nu mai garantez.
EMIL: Tocmai. Trebuie să plecaţi.
OLGA: Am şi spus nevestei tale că vreau să plecăm chiar diseară, dar dumnealui se împotriveşte.
EMIL *(lui Bungrăzescu):* Nu se poate! Trebuie să plecaţi. Să plecaţi imediat! Aşa, şi a fost prea mult, de ieri şi până azi cu o noapte la mijloc. Am dormit foarte agitat.
OLGA: Te-am auzit plimbându-te pe la uşe.
EMIL, *(Olgăi):* Ai dormit bine?
OLGA: Neobişnuită într-un pat străin.
EMIL: Parcă ar fi pentru prima oară, că dormi într-un pat străin.
OLGA: Da, dar nu aşa! Sunt obişnuită ca într-un pat străin, să fie şi străinul cu mine în pat.
EMIL *(amuzat):* St! Să nu te-audă cineva.
OLGA: N-are cine să audă.
EMIL *(lui Bungrăzescu):* Şi dumneata?
BUNGRĂZESCU *(cam încurcat)*: Eu?... Am făcut cum ne-am înţeles. M-am dus acasă.
OLGA: Conduşi de nevastă-ta, ne-am suit amândoi în camera ce ne era pregătită şi, îndată ce s-a depărtat nevastă-ta, dumnealui a plecat.
BUNGRĂZESCU: ... m-am strecurat pe scară, şi, binişor de tot, am închis dupe mine uşa de la intrare.
EMIL: Dacă n-ar fi stat nevastă-mea aicia te ajutam eu să ieşi.
BUNGRĂZESCU: N-aveai nevoie, că nu s-a observat când am plecat.
EMIL: Bine, dar să nu mai repetăm chestia, că o să se observe.

OLGA: Nici n-o mai repetăm. Plecăm cât mai curând!
BUNGRĂZESCU *(întinzându-se pe divan):* Da' de unde! Nu plec de loc!
EMIL *(speriat):* Ce-ai înnebunit? Nu vei fi vrând să stai un an la mine?
BUNGRĂZESCU: Un an! Doi!...
EMIL: Haide, haide, fă bunătatea şi pleacă.
BUNGRĂZESCU: Vezi cum eşti? Îmi spuneai că nu poţi trăi fără dumneaei... nici fără nevastă...
OLGA *(lui Emil):* Cum? Aşa ai spus?
BUNGRĂZESCU: Da! Aşa a spus! Fără nevastă! *(lui Emil)* Te-am pus în plăcuta situaţie de a le avea pe amândouă sub acelaş acoperiş.
OLGA *(lui Emil)*: Să-ţi fie ruşine!...
BUNGRĂZESCU: Acuma vrei să ne dai afară? Să plece ea. Numai avem nevoie de dânsa. Ştiţi că sunt însurat; mi-aţi văzut nevasta; mi-am văzut-o şi eu!... Poate să plece, *(se culcă de-a binelea)*
OLGA: Dacă e aşa, nu mai plec de loc. *(Se aşază pe divan.)*
EMIL *(speriat):* Ei, poftim! Asta îmi mai trebuia acuma. Plecaţi imediat până nu vă dau afară.
OLGA *(indignată):* Pe mine? Pe mine să mă dai afară?
BUNGRĂZESCU: Îl auzişi? Vrea să ne dea afară! Să mă dea afară pe mine, prietenul lui din copilărie. Emil, dragă, să fim serioşi.
EMIL *(începe să râdă):* Cred că glumeşti.
BUNGRĂZESCU: Musafirii se poftesc şi stau cât poftesc.
EMIL: Dar cum ne-a fost vorba?
BUNGRĂZESCU: Dragă, omul îşi schimbă părerea de la o zi la alta. Dacă nu ne-ar plăcea n-am mai rămâne. Tu trebuie să fi măgulit că ne simţim atât de bine în casa ta.
OLGA: La urma urmei chiar nevastă-ta se ţine de capul nostru să rămânem. Eu i-am spus că nu se poate; dar dacă vrei să ne dai afară, nu mai plecăm. *(Se-ntinde pe*

divan.)

EMIL: Nevastă-mea nu ştie cum stă chestia, dar dacă ar afla, fir de păr nu ţi-ar rămâne în cap. Ai pleca chelă de-aicea!

BUNGRĂZESCU: Lasă. O păzim noi să nu afle. De asta să nu duci tu nicio grije. Crezi în metempsihoză?

OLGA: Ce e aia? Un instrument medical?

BUNGRĂZESCU: Aş! Înainte de a ne naşte noi am trăit odată. Sufletul nostru a fost în alt om, care a murit. Eu, înainte, trebuie să fi fost un înţelept, un mare filosof...!

EMIL: Ai fost un măgar!

OLGA: Şi eu trebuie să îi fost sanie.

BUNGRĂZESCU: De ce tocmai sanie?

OLGA: Pentru că alunec mereu.

EMIL *(încremenit):* Ce-aţi înnebunit? De metempsihoză îmi arde mie. Veniţi-vă în fire. Vreţi să mă scoateţi din răbdări? Cucoană! Pune măgarul la sanie şi cari-te cu el de-aici!

BUNGRĂZESCU *(întorcându-se cu faţa la perete)*: Dacă adorm, să pui să mă deştepte. *(Intră Matei. Bungrăzescu se ridică.)*

SCENA VII

OLGA, MATEI, EMIL

MATEI: Aşa! Gata şi telegrama! Acum mai am o singură întrebare de făcut, pentru că Didina n-a ştiut să-mi spună. Emil... *(soţilor Bungrăzescu)* Mă iertaţi!... Am cu cumnatul meu o chestiune familiară. *(lui Emil, încet)* În interesul unor cercetări, preţioase pentru tine, vreau să ştiu hotelul unde a locuit până ieri prietenul tău din copilărie.

EMIL *(plictisit):* Ştiu eu!... Să-l întreb! *(lui Bungrăzescu)*

Mă! Prietenul meu din copilărie! La ce hotel aţi stat până aţi venit la mine? *(Îi face cu ochiul.)* Un hotel! Haide!

BUNGRĂZESCU: La... *(se gândeşte)*...Royal!...

EMIL: Auzi? La Royal.

MATEI: Şi sunteţi din Piteşti, după cum am auzit?

BUNGRĂZESCU: Da... din Piteşti.

MATEI: Mersi. Eu vă las, dar sper să ne mai vedem. Bună seara! *(Iese prin fund.)*

BUNGRĂZESCU: Ce e cu ăsta?

EMIL: Un maniac, un nebun! Nu ţi-am spus? Un nebun care poate să ne facă o poznă. *(Merge la telefon şi-şi combină numărul după ce a consultat indicatorul.)*

OLGA: Cui telefonezi?

EMIL: Portarului de la Royal. Asta, s-a dus glonţ acolo, să întrebe, să cerceteze. Allo!... Royal?... *(lui Bungrăzescu).* Vai, ce mi-ai făcut! Nu, domnule, nu mi-ai făcut nimic. Ascultă! Aici e avocatul Strâmbuleanu şi-ţi recomand toată discreţia. O să vie la dumneata un domn. Nu dai doi bani pe el. Cu ochelari. Şi-o să întrebe după altul, unu... Bungrăzescu din Piteşti!... Nici pe ăsta nu dai doi bani!... Bungrăzescu... Piteşti!... Aşa! Ai să fii aşa de bun să-i spui c-a stat până ieri la dumneavoastră şi a plecat cu d-na. Ai de la mine cinci sute de lei, dacă faci cum ţi-am spus. Ne-am înţeles? Bungrăzescu din Piteşti. Nu uita. *(Închide telefonul.)* Cine dracu mi-a mai adus şi un judecător de instrucţie în familie! Aţi văzut că nu mai merge? Lucrurile se complică.

SCENA VIII

OLGA, EMIL, BUNGRĂZESCU, MARIA

MARIA: Domnul Marchiz. L-am poftit în birou.
EMIL: Bine. Să mă aştepte. *(Maria iese.)*
BUNGRĂZESCU: Marchiz? Ce? Aveţi şi marchizi în familie? Familie de nebuni!
OLGA: Eu aveam un pisoi pe care-l chema Marchiz.
EMIL: Şi eu am un client pe care-l cheamă la fel. Hai, duceţi-vă. Până mă întorc să nu vă mai găsesc pe-aicea! Ce v-am făcut, mă, de nu mă lăsaţi în pace? La tribunal nu pot să-mi văd de treburi. Acasă nu mai scap de nebunul de cumnatu-meu. Nevastă-mea stă cu ochii holbaţi asupra mea! Haide! Faceţi-vă geamantanele şi să nu vă mai găsesc pe-aicea! *(Iese, dreapta).*

SCENA IX

OLGA, BUNGRĂZESCU

OLGA: Dragă cu nebunul ăsta, care tot întreabă, nu mai e de stat. Cred, că mai cuminte ar fi să plecăm. Mi-e mi-ar plăcea să stau, dar în alte condiţii. Decât aşa, în lux şi cu inima sărită, mai bine în odăiţa mea de la Palace unde trăiesc în tihnă. Haidem acolo! Acolo nu ne ştie nimeni şi n-o să ne mai supere nimeni. La urma urmei, după cele ce s-au petrecut între tine şi mine, nu mai putem sta în casa lui Emil.
BUNGRĂZESCU: N-a prea fost frumos ce-am făcut.
OLGA: N-a fost frumos, dar... a fost bine!... *(Îşi înlănţuie braţele de gâtul lui.)* Mi-eşti drag. Mi-eşti foarte drag.
BUNGRĂZESCU: Nu mai spune!...
OLGA: Zău!...
BUNGRĂZESCU: Spui asta aşa... fără nicio introducere...
OLGA: Introducerea a fost. Acum trecem la partea serioasă. M-am gândit la ceva... Dar să nu te superi şi să nu râzi de mine.

BUNGRĂZESCU: Spune!

OLGA: Tot trăim într-o minciună şi trecem drept bărbat şi nevastă… Hai să fie adevărat! Te superi?

BUNGRĂZESCU: Nu. Nu mă supăr, dar sunt mirat. E pentru prima oară că mă cere cineva în căsătorie.

OLGA: Poate ai o legătură şi nu poţi s-o rupi. Atunci, pardon, cu tot regretul, nu vreau să pricinuesc cuiva o supărare.

BUNGRĂZESCU: N-am pe nimeni. Sunt singur.

OLGA: Atunci? *(Bungrăzescu tace.)* A! Înţeleg. Trecutul meu. Ţi-l voi povesti. Trecutul unei femei; dacă îl afli de la alţii, auzi mai mult decât este, aşa că e mai bine să ţi-l spună chiar ea, pentru că spune mai puţin.

BUNGRĂZESCU: Bine… Dar Emil?

OLGA: Lasă-l pe Emil. Are nevastă!…

BUNGRĂZESCU: Dar ceilalţi pe care nu-i ştiu.

OLGA: Ce te interesează? Te interesează ai cui au fost banii pe care îi ai în buzunar? Nu! Profiţi de ei şi cheltuieşti. Pe urmă banii trec la altul, la altul şi aşa mai departe. Cu o femeie e la fel. Ce-ţi pasă ţie a cui a fost şi a cui o să mai fie? Profită de ea cât o ai lângă tine şi cât te iubeşte.

BUNGRĂZESCU: Şi tu crezi c-o să mă iubeşti?

OLGA: Desigur.

BUNGRĂZESCU: Pentru ce eşti atât de sigură?

OLGA: Pentru că o să fii cel nou.

BUNGRĂZESCU *(surprins):* Îmi place sinceritatea asta a ta!… Dar nu înţeleg de ce e neapărată nevoie să ne luăm, când putem prea bine să trăim împreună cum am început de azi noapte.

OLGA: Pentru că e altceva o căsătorie. Mai întâi n-aş mai fi vânzătoare într-un magazin, şi pe urmă… îmi place! Am văzut aicea, în casa asta, cum e! Eu n-am mai văzut o căsnicie.

BUNGRĂZESCU: Acasă… la părinţii tăi… n-ai văzut?

OLGA: Nu. Pentru că mama n-a fost măritată cu tata.

Mama nici n-a ştiut cine e tata. S-au cunoscut pe întuneric şi ea s-a jenat să-l întrebe cum îl cheamă. *(mică pauză)*

BUNGRĂZESCU: Chestia e foarte complicată. Trebuie primărie, preot, biserică...

OLGA: Ei, şi? Primarii sunt oameni foarte de treabă, şi biserici sunt pe toate străzile...

BUNGRĂZESCU: O să mă gândesc!...

OLGA: Da? *(Îi sare de gât şi-l sărută tocmai când intră Didina.)*

SCENA X

OLGA, BUNGRĂZESCU, DIDINA

DIDINA: A! Ce tandreţă! Bărbatul meu nu e aici?

OLGA: Nu, doamnă! E dincolo cu un prinţ.

BUNGRĂZESCU: Care e marchiz!...

DIDINA *(râzând):* A! Marchizul!...

BUNGRĂZESCU: Pot să ştiu şi eu cine e acest domn.

DIDINA: Un original. Se afla odată la o femeie măritată, când a fost surprins de bărbatul care a venit acasă mai de vreme. Sunt şi din cei cari vin mai devreme, nu numai care vin la ziuă. *(Bungrăzescu tuşeşte*, *Didina râde)* Asta, pentru dumneata! Şi bietul om, ce să facă? A sărit pe fereastră... de la etajul întâi. Sărind, a căzut pe marchiza de la uşa de intrare. I-a spart toate geamurile şi de atunci prietenii lui i-au pus numele: marchizul! El mi-a trimes florile astea care se usucă mereu! Nu ştiu ce să le fac. Le ud mereu şi e degeaba.

OLGA: Poţi să schimbi apa cât vrei, dar nu foloseşte la nimic. Tulpina şi frunzele lor, în contact cu apa, fermentează după un timp oarecare şi capul de jos se distruge. Apa, chiar proaspătă, nu-l mai reface. Se

formează un strat vâscos prin care nu mai pătrunde. Dar există un sistem pentru a conserva floarea. Praf de cărbune sau amoniac. Se dizolvă în apă şi o întreţine. Dar mai bine este să stropiţi cu puţină apă caldă. Floarea îşi revine pe măsură ce apa se răceşte şi atunci îi tai partea care se încălzise. *(Bungrăzescu îi face semn cu cotul, ca să tacă.)*

DIDINA *(lui Bungrăzescu):* Ce bine se pricepe. Ai crede că a trăit într-o seră.

BUNGRĂZESCU *(prinde intenţia):* Dai Păi, să vedeţi ceva! Nevastă-mea *e* foarte tare în botanică.

OLGA: Da! Eu sunt foarte tare în bostanică!

BUNGRĂZESCU: Au pasionat-o florile. *(O ia de mână şi pleacă cu ea.)* Termină cu botanica asta, că intru în zoologie. *(Didinei)* Vă plictisim prea mult. *(Ies).*

SCENA XI

DIDINA, EMIL, MARIA

EMIL *(revenind din dreapta):* Dragă, eu n-am astâmpăr cu marchizul ăsta. Ce fac musafirii noştri?

DIDINA: Lasă că am eu grije de ei!

EMIL: Ai tu grije de ei, dar îngrijatul sunt eu! Dacă vor să plece nu-i mai reţine. *(Intră Maria.)* Să nu primeşti pe nimeni. Nu sunt acasă pentru nimeni.

MARIA: Da... conaşule, am înţeles... dar aş vrea...

EMIL: Ce?

MARIA: Să vă spun ceva de Vasile.

DIDINA: Iar n-a venit azi noapte?

MARIA: Ba a venit. El cum lipseşte o noapte şi-l cert bine pe urmă cincisprezece zile vine regulat acasă.

EMIL: Vasăzică te-ai liniştit pe două săptămâni.

MARIA: Nu e asta! E, că mi-a spus ceva.

DIDINA: Ce?
EMIL: Slăbeşte-mă şi ieşi afară!
MARIA: Să nu vă supăraţi. Vasile mi-a spus că el cunoaşte pe cucoana lui domnul Bungrăzescu.
EMIL *(ars):* Minte. Să-i spui că minte, şi-o să vă dau afară. Mie nu-mi trebuie haimanale în casă.
DIDINA: Da' de unde o cunoaşte?
MARIA: Zău conaşule, de la o florărie. Tot Olga îl spunea şi acolo, cum îi spuneţi dumneavoastră.
EMIL: Potrivire de nume.
DIDINA: El ce-a căutat la florărie?
MARIA: Înainte să fie în serviciu la bancă.
EMIL: La care bancă?
MARIA: Banca Sindicatului Industriilor Unite.
EMIL: Am să spui să-l dea afară.
DIDINA: Las-o să spuie.
EMIL: Nu mă interesează deloc!
MARIA: Nu mai spui dacă conaşul se supără.
DIDINA: Nu se supără, spune!
MARIA: Înainte să fie la bancă, el era servitor într-o florărie de pe calea Victoriei! Şi ieri când a venit acasă…
EMIL: Bine c-a venit! Ce-mi pasă mie c-a venit acasă domnul Vasile.
MARIA: … veneaţi şi dv. cu dumneaei şi mi-a spus Vasile că o cunoaşte de-acolo…
DIDINA: Nu se poate Mario. Poate seamănă. Dumnealor sunt din Piteşti.
EMIL: Sigur. Au venit de la Piteşti şi pleacă la Piteşti.
MARIA: Eu vă spun ce mi-a spus Vasile. Vă rog să nu vă supăraţi.
DIDINA: Nu mă supăr.
EMIL: Ieşi afară. Ieşi! V-am dat afară. Haide! Duceţi-vă-n… Piteşti, ca să vă convingeţi! *(Maria iese.)* Auzi obrăznicie. Să cerceteze slugile cine îmi vine în casă. Dar eu am lume… am dosare… mâine poimâine au să-

şi vâre nasul să vadă şi ce procese am!... *(ducându-se spre birou)* Şi tu stai s-asculţi! Ce vrei să şti? Ţi-am spus eu! Doamna şi domnul Bungrăzescu, persoane căsătorite, foarte onorabile, din Piteşti, *(exasperat)* Eu n-am minţit niciodată, *(Iese repede, dreapta).*

SCENA XII

DIDINA, MATEI

MATEI: M-am întors repede. Aşa e!...
DIDINA: Rămâi la noi la masă?
MATEI: Dacă voi avea timp. Unde e Emil?
DIDINA: Dincolo. Are pe cineva!
MATEI: N-am mai dat telegrama. Mi-a spus de la poştă că peste o oră pot vorbi la telefon cu Piteştii. Dar am făcut altceva. Am fost la hotelul lor. La Royal. Dragă, oamenii ăştia, şi el şi ea, sunt oameni foarte cumsecade. M-am dus direct fără să mă simtă nimeni, la portarul de la Royal. I-am pus în mână o hârtie de cinci sute de lei şi mi-a declarat, sub prestare de jurământ, că... da!... Doamna şi domnul Bungrăzescu... din Piteşti... ascultă bine: din Piteşti, au locuit acolo şi au plecat ieri de dimineaţă. Simplu. Nu? Ce zici? Nimic nu-mi scapă! Tocmai cum este. Ieri de dimineaţă au venit la voi.
DIDINA: Îmi pare bine de ce-mi spui pentru că aveam o vagă bănuială, care s-a risipit. Nebuna de Maria îmi spunea că bărbatul ei, Vasile, o cunoaşte pe Olga!... Dintr-o florărie unde e vânzătoare.
MATEI *(interesat):* Da? Să vie încoa!
DIDINA *(sună):* Am s-o chem să-ţi spună şi ţie.
MATEI: Cazul mă interesează.

SCENA XIII

DIDINA, MATEI, MARIA

MARIA *(intrând):* Poftiţi!... Coniţă.
MATEI: Cum te chiamă, Mario?
MARIA *(uimită):* Maria.
MATEI: Şi mai cum?
MARIA: Ionescu.
MATEI: De unde eşti?
MARIA: De la Comana.
MATEI: Câţi ani ai?
MARIA: Optsprezece!
MATEI: Ai mai suferit vreo condemnaţiune? Ai satisfăcut legea recrutării? *(Maria se uită mirată.)*
DIDINA: De ce atâtea complicaţii Matei!...
MATEI: Trebuie, pentru identificarea persoanei care trebuie luată repede. *(Pe un ton răstit*, *Măriei)* E de prisos să ascunzi ceva. Am aflat că bărbatul tău ştie tot!
MARIA *(începe să tremure şi să-şi frângă mâinile):* Ştie!... *(Didinei)* Vai, coniţă ce mă fac! *(Didina şi Matei se uită uimiţi unul la altul.)* Eu nu sunt vinovată cu nimic. Dânsul mi-a pus cinci sute de lei în mână.
DIDINA *(mirată):* Cine?
MARIA *(arată în sus):* Dumnealui! Domnul Bungrăzescu.
MATEI *(dibuind o surpriză):* Aha! Cinci sute de lei! Probabil pentru ca să te facă să spui secretele casei.
MARIA. Nu. Din contra. Mi-a pus cinci sute de lei în mâna şi mi-a spus să tac.
DIDINA: Cu ce scop? *(Maria jenată*, *coboară ochii în jos şi frământă tivul şorţului.)*
MATEI: Vorbeşte! Spune tot! Altfel eşti pierdută!
MARIA *(plângând tremurând):* A venit... la mine în... odaie!...
MATEI: Şi tu erai prezentă?

MARIA: Da. Şi a venit peste mine...
DIDINA, *cu uimire indignată*: Şi?
MARIA: Şi... a venit peste mine... şi... eu nu l-am mai dat la o parte!
DIDINA *(indignată):* O! *(Se depărtează cu scârbă.)*
MARIA *(indignată şi ea, în umilinţa ei):* Nu-mi spusese încă Vasile... că dumnealui e însurat cu una de la florărie, că nu-l lăsam.
DIDINA: Bine. Du-te!...
MARIA *(disperată):* Coniţă... să nu vă supăraţi conită...
DIDINA: Du-te Mario. *(Merge încet cu capul în jos ca să iasă.)*
MATEI: Du-te! Dar rămâi la dispoziţiunea noastră pentru orice informaţiuni suplimentare.
MARIA: Bine!... *(Iese)*
DIDINA *(traversează scena spre stânga):* Ce batjocură.
MATEI: Eu iar încep să pui la îndoială seriozitatea acestui domn! Trebuie neapărat să facem o descindere la el în odaie şi când nu e acolo să-i scotocim prin buzunarele de la haină.
DIDINA: N-are decât o pereche şi aia e pe el.
MATEI: O singură pereche şi aşa de galanton. Latră, dragă surprizele justiţiei. Anchetezi un caz banal şi de-odată descoperi lucruri senzaţionale. Uite, pentru ce îmi pare rău că m-au scos din magistratură.

SCENA XIV

DIDINA, MATEI, OLGA, BUNGRĂZESCU, EMIL, MARCHIZUL
(Olga cu Bungrăzescu apar sus în capul scării.
Emil vine din dreapta cu marchizul)

EMIL *(încântat):* Uf! Uite, vi l-am adus şi pe marchizul care nu voia să plece până nu dă ochii cu Didina.

MARCHIZUL: Şi să-i sărute mâna.

DIDINA: Sunt încântată. De altfel aş fi venit dincolo dar mi-era teamă să nu vă întrerup discuţia. *(Prezentând:)* Fratele meu Matei Pintenaru, magistrat.

MATEI: Fost, pentru că guvernul, printre alte ilegalităţi...

DIDINA *(continuând prezentările, acră):* Domnul Bungrăzescu, un vechi prieten de şcoală, al bărbatului meu şi... doamna Bungrăzescu.

MARCHIZUL *(le dă mâna apoi se uită ciudat la Olga care se simte jenată şi întoarce ochii):* Doamna?

OLGA: Bungrăzescu...

MARCHIZUL: Dumneavoastră aveţi vreo soră, doamnă?

OLGA: Nu domnule! Nici tată!...

MARCHIZUL: Ciudat. Foarte ciudat. Semănaţi grozav cu o persoană care mi-e foarte cunoscută. Dacă nu mi s-ar fi spus că sunteţi cine sunteţi, aş putea jura că sunteţi dânsa.

EMIL *(speriat):* Imposibil. Dumnealor sunt din Piteşti.

MATEI: Da. Din Piteşti.

EMIL: Te-ai convins?

MATEI: Perfect. De la Hotel Royal.

EMIL *(lui Bungrăzescu):* Ţi-am spus eu! Asta s-a dus glonţ acolo. Bravo, Matei! Excelent judecător de instrucţie.

MARCHIZUL: Vasăzică, n-aveţi o soră. Aş putea să jur. O soră! Două gemene. Ea e vânzătoare într-o florărie. *(Bungrăzescu tuşeşte, Didina şi Matei se uită unul la altul. Emil intervine.)*

EMIL: Nu vrei să iei loc marchizule, sau... mai bine ar fi să pleci. Zău, du-te. Ai face mai bine. Ne vedem noi altă dată.

MARCHIZUL: Nu. Ne vedem acuma şi am să iau loc. *(Se aşază în fotoliu.)*

BUNGRĂZESCU *(lui Emil):* Nu trebuia să-l aduci.

EMIL: Nu trebuia să-l aduc! Dar dumneata, că mi-ai adus-o pe asta, ai făcut bine? Spune-i să tacă din gură, că ăsta e bătrân şi uită.

MARCHIZUL *(şezându-se comod în fotoliu):* Mi s-a mai întâmplat odată, tot aşa, în Italia, la Florenţa. Sunt prezentat unei doamne: contesa Ponte di Sistiana. Mă uit la ea, şi semăna ca două picături de apă cu o vestită cocotă din Bucureşti.

DIDINA: Şi?

MARCHIZUL: Era chiar ea!...

DIDINA: Cocota!...

OLGA: Care? Că eu le ştiu pe toate! *(Emil se şterge de năduşeală.)*

MARCHIZUL: Ajunsese în Italia unde îşi combinase un nume pompos ca să sperie pe naivi.

DIDINA: M-aş fi mirat şi eu ca o cocotă să ajungă contesă.

EMIL: De ce? Câte contese n-ajung cocote?

MARCH1ZULE: Nu era, propriu zis, o cocotă. Femeia nu era o cocotă de meserie. Mai mult o diletantă.

DIDINA: Există şi diletante? *(Roteşte ochii în jurul ei.)*

MARCHIZUL: Există. Deosebirea între o cocotă de stradă şi una de lume e că, deşi amândouă aşteaptă pe cineva, femeia de stradă nu ştie pe cine, pe câtă vreme femeia de lume ştie cine trebuie să-i vie.

OLGA: Câteodată aştepţi şi nu vine nimeni!

BUNGRĂZESCU *(pe care îl împinge Emil):* Călătoriţi mult, domnule marchiz?

MARCHIZUL: Enorm de mult, dragă tinere. Adică, enorm de mult am călătorit! Acum merge mai greu. Călătoriile obosesc şi sunt bătrân.

BUNGRĂZESCU: Vai, marchizule, exagerezi.

MARCHIZUL: Nu, nu! E aşa! Dar ce e mai îngrozitor e că nu s-a găsit încă un leac contra bătrâneţei.

BUNGRĂZESCU: Există.

MARCHIZUL: Da! Spune-mi-l şi mie.

BUNGRĂZESCU: Leacul contra bătrâneţei e să mori cât se poate mai tânăr.

MARCHIZUL *(râzând):* Prea târziu, mi-l spui prea târziu. Nu mai pot să adopt acest sistem. Dumneata da!

DIDINA: Şi ce-ai văzut mai frumos în călătoriile dumitale? ...

EMIL: Lasă-l, dragă. Nu-l mai amărî cu amintirile!

MARCHIZUL: Am văzut ţări multe, poziţii pitoreşti, pinacoteci şi muzee, monumente de artă; ei bine cred că totuş cele mai frumoase lucruri sunt tot casele de toleranţă! Am fost de pildă în Africa centrală...

BUNGRĂZESCU: Probabil că v-au atras acolo pădurile... virgine?

OLGA *(mirată):* Virgine?

EMIL *(lui Bungrăzescu)*: Ţine-o strâns, ţine-o strâns, că ne face de râs.

MARCHIZUL *(se-ntoarce spre ea):* Da, doamnă! Virgine. Virgine de mii de ani!...

OLGA: O mie de ani şi virgină! Ce greu trebuie să fie! Vai, cum au putut să rabde şi cum le plâng săracele de ele. *(Emil şi Bungrăzescu s-au dus s-o depărteze pe Olga. Urcă şi Didina.)*

MARCHIZUL *(lui Matei, care se află lângă el):* Nostimă de tot femeiuşca asta...! Are nişte apropouri!...

MATEI: Mă interesează, nespus de mult, ce spuneaţi adineaorea.

MARCHIZUL: Cu pădurile virgine?

MATEI: Nu. Cu asemănarea care v-a izbit.

MARCHIZUL: Enorm.

MATEI: Şi cum spusele dumneavoastră le pun în legătură cu întâmplarea de la Florenţa...

MARCHIZUL *(înduioşat de amintiri):* A! Contesa! Ponte di Sistiana!

MATEI: Da. Aş vrea să ştiu dacă şi aci n-avem a face cu un caz identic.

MARCHIZUL: O cocotă ce să dă drept femeie cumsecade?

MATEI: Nu. O femeie cumsecade, care e cocotă.

MARCHIZUL: Dragă domnule n-aş putea să afirm nimic, dar, acum câteva săptămâni am intrat să cumpăr flori într-o florărie...

MATEI: E inutil să adăogaţi într-o florărie... pentru că numai de acolo poţi cumpăra flori. Simplu! Nu? Ce zici? Nimic nu-mi scapă.

MARCHIZUL: Fireşte. Am găsit acolo o vânzătoare leită ea! M-am mai dus după două zile iar, apoi iarăş după alte două zile, până când...

MATEI: În sfârşit?

MARCHIZUL: N-ai răbdare! Trebuie să ai, cum am avut eu! Vrei s-auzi sfârşitul? Eu am avut răbdare până l-am văzut...

MATEI: Unde?

MARCHIZUL: La hotel. *(caută)* La hotelul...? O să-mi amintesc la care!... O cameră foarte confortabilă unde spunea ea, că a instalat-o prietenul ei... dar te rog!... Eu nu afirm nimic... poate să nu fie dânsa.

MATEI: Ea e!...

MARCHIZUL: De unde şti? Ai fost şi dumneata pe acolo?

MATEI: Nu dar o să mă duc acum. N-am decât să cercetez unde e hotelul? Simplu! Nu? Ce zici? Nimic nu-mi scapă, *(Se depărtează.)*

EMIL *(Didinei):* Dă-i marchizului, nişte otravă, ca să scăpăm de el!

DIDINA: O ceaşcă cu ceai marchizule sau un pahar cu vin?

MARCHIZUL: Nimic, scumpă doamnă, nimic! Seara înainte de a mă culca nu iau nimic. Mă feresc să-mi îngreuez digestia.

MATEI *(lui Emil):* Marchizul tău pretinde că totuşi cunoaşte pe femeia asta. Uite. Întreabă-l. S-au întâlnit în camera ei de la un hotel. *(Se strecoară neobservat în birou iar Emil e consternat.)*

EMIL *(vine repede spre marchiz):* Hotelule!... Asta... Marchizule?

MARCHIZUL: Spuneam doamnei dumitale că prietena dumisale este încântătoare.

EMIL: Da... pentru că mai ales îţi reaminteşte o veche aventură.

MARCHIZUL: Veche? Deloc! Foarte recentă. Acum câteva săptămâni am vrut să cumpăr nişte flori. Ei bine, vânzătoarea din magazin care m-a servit, aş fi putut să jur că este doamna de colo! Mă rog, nu afirm nimic, dar dacă s-ar dezbrăca m-aş putea convinge.

EMIL *(aiurit şi urmărind cu ochii pe Didina)* Ai văzut-o dezbrăcată?

MARCHIZUL *(erotic):* Goală de tot!... La vârsta mea... înţelegi că numai aşa...

EMIL: Şi unde v-aţi întâlnit?

MARCHIZUL: Dacă nu mă înşel, la hotel... Palace! Da, da! Palace! Acum îmi amintesc bine! Unde e cumnatul dumitale să-i spun. Într-o cameră unde zicea ea, o instalase de câteva zile, prietenul ei. N-a vrut să-mi spună cine.

EMIL: Slavă Domnului! Asta ne mai trebuia! Să şi spună!

MARCHIZUL: La început părea foarte stângace. Se pretindea virtuoasă. Dar dezbrăcând-o, cu fiecare copcă i se ducea virtutea, pe copcă. A! Dacă aş vedea-o dezbrăcată!...

EMIL: Înţelegi că-mi vine foarte greu să cer să se dezbrace persoanele care vin la mine. Eu nu sunt nici doctor şi nu suntem nici la baie, ca să ne dezbrăcăm de pofta dumitale!

MARCHIZUL: Tocmai. De-aia nu pot să afirm nimic.

DIDINA: Poate că te înşeli! Persoana de aci e măritată. *(Se uită la Emil.)*

MARCHIZUL: Nu e un indiciu. Măritatul ar fi o consecinţă logică. La femeile astea a fost întâi o desfacere, pe urmă o facere şi la urmă caută o refacere. Ei, dar noi ne-am luat cu vorba şi am uitat că trebuie să mă duc acasă. *(se scoală)* Să-mi iau rămas bun de la dumnealor. *(merge spre Didina)* Bună seara scumpă prietenă. *(Olgăi)* Sărut mâna doamnă! *(lui Bungrăzescu)* Adio... tinere... Mi-a părut foarte bine. La viitoarea mea călătorie te iau cu mine... împreună cu

doamna... *(se uită lung la ea)* Sunteţi căsătoriţi de mult?
BUNGRĂZESCU: De aproape doi ani.
EMIL: Merge pe patru.
BUNGRĂZESCU: Pe trei.
EMIL: Da. Am vrut să zic că merge pe patru picioare.
MARCHIZUL: Pe patru!... Vă felicit!... *(depărtându-se de grup)* A!... De-aş vedea-o dezbrăcată. *(Iese condus de Emil şi Didina.)*
BUNGRĂZESCU *(Olgăi):* În frumoasă încurcătură era să ne bage păcătosul ăsta bătrân!
OLGA: Cui să-i dea prin minte c-o să mai dau de el!...
BUNGRĂZESCU: Îi cunoşti?...
OLGA: Da' de unde! Cunosc eu pe toata lumea care intră în prăvălie?
EMIL *(se întoarce şi e congestionat la faţă)*: Să plecaţi. Să plecaţi repede de tot. *(Olgăi)* Cu dumneata o să mă răfuiesc eu mâine.
BUNGRĂZESCU: Da' ce s-a întâmplat? De ce te superi? Putea să şi semene într-adevăr cu o fată de magazin.
EMIL: Nu, dragă, nu! Omul ăsta mi-a povestit cum s-au întâlnit cu ea goală, la hotel, în camera ţinută de mine. Auzi colo! Eu plătesc hotelul şi dumnealui...
BUNGRĂZESCU *(consternat):* Şi ăsta!?!
OLGA: Nu e adevărat! Nu e adevărat!
EMIL: E adevărat!... *(intră Didina).*
OLGA *(lui Bungrăzescu):* Şi tu crezi?
BUNGRĂZESCU: Trei, Doamne şi toţi trei! *(O ia pe Olga şi fug amândoi pe scară.)*

SCENA XV

EMIL, DIDINA

DIDINA *(indignată):* Dragă, noi nici nu ştim pe cine primim în casă. Uşa ne e deschisă pentru clienţii tăi, dar nu şi pentru femei care au clientelă. Te văd foarte necăjit şi ai dreptate.

EMIL: Cum să nu fiu? Un prieten din copilărie care a căzut peste o astfel de femeie. Adevărat că femeia este otrava bărbatului, de-aia şi pe şoarece îl omori cu şoricioaică.

DIDINA: Te rog să-i laşi să plece. Vezi că şi marchizul a spus acelaşi lucru ca şi Maria. Amândoi nu au ce căuta în casa noastră. Nu ţi-am spus nimic, dar de ieri mă gândeam să-ţi spun impresia mea. Purtarea ei pe stradă e foarte inconvenabilă.

EMIL: Purtarea ei?

DIDINA: Când am ieşit cu ea după cumpărături, la fiecare pas nu era bărbat să nu se uite dupe noi.

EMIL: Nu e ea de vină. Vedeau două femei tinere şi frumoase! Care bărbat nu întoarce capul să se uite?

DIDINA: Se uită totdeauna, cum se uită şi dupe mine, dar o femeie cumsecade nu-i încurajează.

EMIL: Şi Olga!... Asta!... Cucoana asta...?

DIDINA *(scârbită)*: O...!...

EMIL: Ţi s-a părut urâtă purtarea ei?

DIDINA: Nu pot să mă pronunţ, dar oricum, prea atrăgea atenţia şi eu sunt tânără şi eu cred că sunt destul de bine, dar nimeni nu şi-a permis să mă salute cu o discreţie ireverenţioasă.

EMIL: O salutau mulţi!...

DIDINA: Numai bărbaţi, care îi făceau semne!

EMIL: Îi făceau semne?

DIDINA: Da. Ori îşi ţuguiau buzele... Ori îi făceau cu ochiul. Şi ea la ei!...

EMIL: Făcea cu ochiul?

DIDINA: Ba s-a găsit chiar cineva să vrea s-o oprească, până a prins de veste că e cu mine.

EMIL: Şi care era atitudinea ei?

DIDINA: Era încântată!
EMUL: Şi tu nu i-ai spus nimic? Ea ce spunea?
DIDINA: Că sunt prietenii bărbatului ei! Mă mira. Niciunul dintre prietenii tăi nu cutează să mă acosteze când sunt singură pe stradă.
EMIL: Au acostat-o? *(Îşi pierde cumpătul.)* Fir-ar a dracului!
DIDINA *(surprinsă de atitudinea lui):* Dar... tu ce ai de te superi? Şi-a ţuguit buzele şi la tine? Ţi-a făcut şi ţie cu ochiul!...
EMIL: Mie? Cum o să-ndrăznească? Aş fi azvârlit-o cât colo.
DIDINA: Atunci nu înţeleg de ce te enervezi.
EMIL: Pentru că e nevasta unui bun prieten şi nu-mi place să ştiu că l-a făcut ridicol. Ştii, zău, nu mi-ar fi trecut prin cap că femeia asta să fie atât de stricată.
DIDINA: Şi când te gândeşti că s-au luat din dragoste.
EMIL: Din ce?
DIDINA: Din dragoste.
EMIL: Cum, din dragoste?
DIDINA: Cum se iau doi oameni din dragoste.
EMIL: De unde ştii tu că s-au luat din dragoste?
DIDINA: Mi-a spus-o ea. Se iubesc foarte mult.
EMIL *(pauză):* Când ţi-a spus ea asta?
DIDINA: Când am vorbit împreună, şi pe urmă chiar adineauri am dat peste ei sărutându-se.
EMIL *(încremenit):* Unde?
DIDINA: Aici!... *(arată divanul)*
EMIL: I-ai găsit tu pe ăştia amândoi sărutându-se?
DIDINA: Da... De ce te miri? Nu sunt bărbat şi nevastă?
EMIL *(zăpăcit):* Bine, sunt ei bărbat şi nevastă, cum eşti tu nevasta ei... dar ea nu e nevasta lui şi el e bărbatul meu, şi în sfârşit... nu trebuie să se sărute.
DIDINA: Nu văd nicio dificultate.
EMIL: N-au văzut nici ei, - probabil. Totuşi asta nu pot să admit *(se enervează)* Casa mea nu e casă de rendez-

vous ca să vină oamenii de-afară să se pupe înăuntru.
DIDINA *(muşcată de îndoială):* Nu cumva îţi place şi ţie aceasta florărească!?
EMIL: Nu văd din ce deduci!...
DIDINA: Din supărarea ta subită şi din enervarea care te-a cuprins aşa de-odată.
EMIL: Eu, enervat? Vezi tu la mine vreo schimbare, vreo atitudine care să dea de bănuit? Eu sunt foarte calm! Iar începi cu închipuirile tale!...
DIDINA: Nu e nicio închipuire. E foarte clar. Te-ai enervat adineauri când ţi-am spus cum se poartă pe stradă şi te-ai enervat acuma când ţi-am spus că s-a sărutat cu bărbatul el.
EMIL: Eşti extraordinară.
DIDINA: Când o femeie îţi place şi vrei să-i faci curte, natural că te sâcâie auzind cum se poartă cu lumea din afară şi cum se sărută cu bărbatul ei.
EMIL *(plictisit):* Lasă-mă în pace! Lasă-mă! Se vede bine că eşti soră cu Matei şi că amândoi sunteţi copiii unui fost procuror *(intră Matei din dreapta).*

SCENA XVI

DIDINA, EMIL, MATEI

MATEI *(încântat, radios):* Gata!
EMIL: Uite-l şi pe acesta! Tu mai lipseai pe capul meu.
MATEI: Nici n-aţi băgat de seamă când m-am strecurat la telefonul de-alături.
EMIL: Lasă-mă în pace! Lăsaţi-mă în pace! Ieşi afară!
MATEI *(calm şi pedant):* Domnule Emil... am vorbit cu Piteştii!
EMIL: Ce-ai făcut, omule? De ce nu te astâmperi?
MATEI: Poliţia locală mi-a comunicat, că acolo nu există

niciun avocat Bungrăzescu.

EMIL *(hotărât):* Minte!

MATEI: O instituţie, când vorbeşte cu judecătorii? Poliţia?

EMIL: Minte! Minte şi poliţia şi telefonul şi telegrafu' şi primăria şi percepţia! Minte! Mint toţi... şi ăştia s-au pupat... şi eu am înnebunit! *(revenindu-şi)* Ce-ai făcut, mă? Ce te-ai apucat să faci? Ai întrebat acolo de un avocat Bungrăzescu! Cine ţi-a spus ţie că ăsta e avocat? Avocat sunt eu! Asta nu e avocat! Asta e... *(caută, zăpăcit)*... popă!... Nu!... E... ăsta... inginer! La Piteşti există un inginer Bungrăzescu... şi ăla... e ăsta! *(Răsuflă uşurat.)*

MATEI *(contrariat):* Da? Atunci e altă chestie!

EMIL: Vezi? Ei, acuma că te-ai lămurit, cară-te!

MATEI: Nici nu m-am lămurit, nici nu mă car! Pentru că mai e ceva.

EMIL: Mai e ceva? Sigur! Trebuie să mai fi născocit ceva.

MATEI: Am vorbit şi cu Vasile.

EMIL: Care Vasile?

MATEI: Vasile, bărbatul Măriei!

EMIL *(complet strivit):* Na!

MATEI: Şi Vasile mi-a indicat florăria în chestie. Am telefonat şi la florărie!

EMIL *(disperat):* Cine dracu m-a băgat într-o familie cu judecători de instrucţie.

DIDINA *(foarte atentă):* Şi?

MATEI: Mi s-a răspuns de la florărie că într-adevăr au avut o vânzătoare, Olga, pe care au dat-o afară pentru că cocheta cu clienţii magazinului.

EMIL: Au dat-o afară?

DIDINA: Asta e! Ea e! Asta!

MATEI: Nu e asta!

EMIL *(încântat):* Aşa, da! Bravo Matei! Nu e asta! *(Didinei:)* Auzi? Ăsta ştie. Nu e asta. Bravo Matei! Bravo. El e judecător de instrucţie şi se pricepe în cercetări. Bravo Matei!

MATEI: Nu e asta! Pe asta de-aici o cheamă Olga Bungrăzescu...
EMIL *(radios):* Bravo, Matei!
MATEI: ... şi pe ailaltă, de la florărie, o cheamă Olga Frasin...
EMIL: Bravo, Matei!
MATEI: ... asta e măritata cu Bungrăzescu...
EMIL: Bravo, Matei!
MATEI: ... cealaltă e nemăritată...
EMIL: Bravo, Matei!
MATEI: ... şi trăieşte cu un avocat care i-a luat o cameră la hotel Palace!
EMIL *(consternat):* Du-te dracului Matei!
DIDINA *(încremenită):* Un avocat? Emil!
MATEI: Vezi dar că în orice caz nu poate fi asta pentru că Bungrăzescu, cum spune Emil, e inginer!
EMIL: Bine, bine! Acum c-ai isprăvit, du-te!
MATEI: Nu mă duc, că n-am isprăvit.
EMIL: Mai e... ceva?
MATEI: Mai vreau să ştiu ce fel de inginer e domnul acesta care îţi stă doar o zi în casă şi nu se dă în lături s-o batjocorească!
EMIL *(prăpădit):* Batjocorească! El?... Casa?... Didino!
DIDINA: Cine e avocatul... Emil?
EMIL *(scos din fire):* Cu cine mi-a batjocorit casa, Didino! *(Amândoi se uită unul la altul căutând să înţeleagă.)*
MATEI: Simplu! Nu? Ce zici? Nimic nu-mi scapă!

CORTINA

ACTUL AL TREILEA

Acelaşi decor. În aceeaşi zi, după o oră-oră.

SCENA I

BUNGRĂZESCU, OLGA, MARIA, DIDINA

(La ridicarea cortinei nu e nimeni în scenă. Apare Bungrăzescu, gata de plecare, cu pardesiul pe el şi cu pălăria pe ceafă. Îl urmează Olga, gata şi ea de plecare. Coborând din stânga, se furişează amândoi spre ieşirea din fund. Aud paşii Măriei şi se reîntorc, fuga, ca să dispară tot prin stânga. Maria intră când, din dreapta, vine Didina foarte agitată.)

DIDINA: Unde e conaşul?
MARIA: A ieşit. Era foarte necăjit şi spunea că se duce să-l caute pe conaşul Matei.
DIDINA: Bine. Du-te.

(Maria iese, după ce a aprins lămpile care luminează toată scena. Didina, enervată, urcă şi se opreşte un moment în vestibul. Apoi coboară în scenă tocmai când Bungrăzescu şi Olga apar din nou ca să plece. Văzând-o pe Didina, amândoi vor să dea înapoi, dar nu poate fugi decât Olga, pentru că Didina l-a văzut pe Bungrăzescu. Acesta îşi scoate pălăria şi, cu o amabilitate prefăcută şi un râs silit, îngână câteva cuvinte fără înţeles.)

SCENA II

DIDINA, BUNGRĂZESCU

BUNGRĂZESCU: Eu... noi... nevastă-mea şi cu mine... am fi vrut să plecăm, fără să vă mai deranjăm!... Emil nu e acasă?

DIDINA: Emil s-a dus să-l caute pe Matei. *(amabilă)* Ce face doamna?

BUNGAĂZESCU: Mersi. Bine. Vrea şi ea să plece.

DIDINA: Mai sunt câteva ore până la plecarea trenului.

BUNGRĂZESCU: Da? Mai bine! Cu cât eşti mai de vreme la gară, cu atât eşti mai sigur că nu scapi trenul.

DIDINA *(preocupată):* Îmi pare foarte rău de ceea ce s-a petrecut astăzi, mai cu seamă că s-a întâmplat să se întâmple tocmai în casa noastră.

BUNGRĂZESCU *(făcând pe indiferentul):* O!...

DIDINA: Au fost lucruri foarte neplăcute pentru dumneata.

BUNGRĂZESCU: Pentru mine?... A, da!... Ce vreţi? Omul însurat trebuie să le suporte. Am cunoscut odată pe cineva căruia altul i-a luat nevasta şi n-aveţi idee cât de rău îi părea!

DJDINA: Cred şi eu!...

BUNGRĂZESCU: Da, dar nu pentru ce crezi dumneata. Îi părea rău că cel care i-a luat-o, o să i-o trimeată înapoi.

DIDINA: La dumneata nu e cazul.

BUNGRĂZESCU: Nu e!...

DIDINA: Probabil că simple cochetării care încurajează... fără urmări...

BUNGRĂZESCU: Câtă vreme mă iubeşte numai pe mine, puţin îmi pasă de ceea ce face cu alţii. Trebuie să ştiţi că în realitate femeia nu iubeşte decât pe un singur om, dar îi dă mai multe nume!

DIDINA: Cum văd, eşti un soţ... primejdios de comod.
BUNGRĂZESCU: La femei nu mă interesează trecutul.
DIDINA: Bine... dar marchizul e prezentul...!
BUNGRĂZESCU: Ah! Marchizul e aşa de trecut, încât e pe cale să şi putrezească...
DIDINA: Prin urmare, ceea ce ai auzit te lasă rece?
BUNGRĂZESCU: Nu se teme nimeni de prezenta marchizului, deoarece marchizul e totdeauna absent...
DIDÂNA *(chinuită de un mister):* Iartă-mă dacă sunt indiscretă, dar niciodată n-am avut vreme să te întreb: cine e nevasta dumitale?
BUNGRĂZESCU: Cine e?... Ce? Vă face impresia că nu e?
DIDINA: Cum se numea dânsa ca fată.
BUNGRĂZESCU: Ca fată?... *(revede)* E fata unui angrosist de vinuri din Piteşti... Era la un magazin... adică... într-un magazin, unde făcea târguieli. M-a văzut, am văzut-o, m-a plăcut, mi-a plăcut şi ne-am luat.
DIDINA: Foarte drăguţă femeie!...
BUNGRĂZESCU *(cu inima la loc):* Nostimă! Aşa e?
DIDINA: Trebuie să fi fost foarte mult curtată în oraşul ei.
BUNGRĂZESCU *(iar intră la grijă):* În oraşul ei?... Da! Probabil.
DIDINA: Cum „probabil”? Vorbesc de când era fată.
BUNGRĂZESCU: Aţi cunoscut-o ca fată?
DIDINA: Eu nu, dar dumneata.
BUNGRĂZESCU: A. Da! Eu! Dar pe urmă n-a mai fost!
DIDINA: Şi acuma bănuiesc că trebuie să fie foarte anturată!...
BUNGRĂZESCU: Ca toate femeile. Dar sunt unele femei, - şi dumneata, de pildă, faci parte dintre ele, - care duc în privire scutul virtuţii lor.
DIDINA *(simplu):* Eu cred că te înşeli!
BUNGRĂZESCU *(serios, mirat):* Da? Cum? Adică să mă fi înşelat asupra d-tale. *(Îşi scoate pardesiul şi-l aruncă pe divan.)* Aş regreta toată viaţa mea că nu m-am folosit de prilejul ce mi s-a oferit, pentru că dacă nu

primeşti dragostea când ţi se oferă, o ceri mai târziu când nu mai vrea ea de tine. Totul e să ştii să prinzi clipa din zbor.

DIDINA *(cochetând, cu ironie):* Poate că n-a trecut încă sau a trecut şi n-ai băgat de seamă.

BUNGRĂZESCU *(neîncrezător):* Ce, glumeşti?

DIDINA: Deloc, dar nu e mai puţin adevărat că nevasta dumitale ar fi singura piedică. Cu niciun preţ nu m-aş uita la un bărbat însurat.

BUNGRĂZESCU: În cazul acesta aş divorţa! Da!... Vrei să divorţez şi încă repede de tot?...

DIDINA: Cum?... *(ironică)* Din pricina mea?... *(cu scârbă)* O!... *(şi instinctiv aruncă privirea spre fund pe unde tocmai trece Maria)* Bine!... Divorţează! Îţi dau timp.

BUNGRĂZESCU: Am pierde timpul. Sunt ca şi divorţat, pentru că... nu sunt însurat deloc!... *(şi face haz)*

DIDINA *(surprinsă şi încântată că începe să pătrundă misterul):* Ah!...

BUNGRĂZESCU *(uitându-se prin toate părţile):* Comit o indiscreţie!

DIDINA: Cum? Olga nu e nevasta dumitale?

BUNGRĂZESCU: Nu e!...

DIDINA: Atunci cine e?

BUNGRĂZESCU: Nu ştiu.

DIDINA: Bine, dar ai adus-o dumneata.

BUNGRĂZESCU: Şi pe mine cine m-a adus?

DIDINA: Ai venit singur!

BUNGRĂZESCU: Cu gândul să rămân o clipă. *(pasionat)* Şi n-am mai putut să plec!...

DIDINA *(trece uşor):* Da, dar tot nu pot să înţeleg venirea acestei femei în casa mea!

BUNGRĂZESCU: Ai s-o înţelegi. Pentru ca să mă împiedice să rămân, Emil, bunul meu prieten din copilărie, a scornit că sunt însurat. Trebuia să admit, ca să nu-l dau de gol, în vreme ce insistenţele dumitale deveneau atât de încurajatoare, încât cu riscul unei aventuri

primejdioase mi-am inventat o nevastă cu care să mă înapoiez aici.

DIDINA: Şi cine e Olga?

BUNGRĂZESCU: Prima femeie pe care am găsit-o şi care s-a învoit, uşor, la o asemenea situaţie.

DIDINA: Emil o cunoştea?

BUNGRĂZESCU *(puţin cam aiurit)*: Nu!...

DIDINA: Atunci cine este avocatul care o întreţine la Hotel Palace?

BUNGRĂZESCU *(complet dezorientat):* Un avocat?... Nu ştiu!... Nici n-am întrebat-o!... O, doamnă! Sunt atâţia avocaţi în Bucureşti...

DIDINA: Atunci fii bun te rog şi roag-o să coboare până aici! După câte mi-ai spus, am nevoie de-o lămurire completă. *(Bungrăzescu nu se mişcă.)* Cheam-o, te rog! ...

BUNGRĂZESCU *(cu pasiune):* Da, dar nu înainte de a-mi fi spus ultimul cuvânt!

DIDINA *(cu un zâmbet de dispreţ):* A, da!... Dar uite ce e! ... Mi-e teamă să nu fac geloasă pe... Maria!...

BUNGRĂZESCU: Maria?

DIDINA: Biata fată! Pentru cinci sute de lei. Nici n-a încercat să simuleze. *(Bungrăzescu umilit*, *lasă privirea în jos, când de sus Olga, apare foarte palidă şi enervată.)*

SCENA III

DIDINA, BUNGRĂZESCU, OLGA

OLGA *(venind):* Ce bine e că vă găsesc singură.

DIDINA *(puţin mai amabilă):* Trimisesem să te cheme.

OLGA *(jos):* Atunci s-a potrivit bine. Îmi pare rău de tot ce s-a petrecut. Uite şi bărbatul meu ştie...

DIDINA: E de prisos. Ştiu că nu eşti nevasta lui!
OLGA *(surprinsă):* Ştiţi??
BUNGRĂZESCU: Da!...
DIDINA: Nici n-aveţi în deget inelul de alianţă. Dar nu face nimic. Aş vrea să ştiu însă cine e avocatul cu care trăieşti dumneata?... Domnul Bungrăzescu mi-a spus că e Emil al meu. *(Se uită la el ca să surprindă vreun semn. Bungrăzescu, în imposibilitate de a-l face, rămâne calm aşteptându-se la orice.)*
OLGA: Ai spus dumneata?
BUNGRĂZESCU *(hotărât):* Nu!...
OLGA *(liniştită):* M-aş fi mirat.
BUNGRĂZESCU: Doamna Strâmbuleanu a aflat de un avocat, dar în Bucureşti sunt atâţia avocaţi...
OLGA: Numai eu câţi cunosc!
DIDINA *(mulţumită că şi-a risipit îndoială):* Adevărat?
OLGA: Asta e soarta noastră, să cunoaştem cât mai mulţi bărbaţi şi toţi sunt la fel!...
DIDINA: Atunci de ce îi schimbaţi într-una?
OLGA: Tocmai de aia, ca să găsim pe unul care să nu semene.
DIDINA: Şi, pentru că nu-l găsiţi, găsiţi cel puţin o scuză. Spune-mi, te rog, - cred, că n-ai să te superi şi n-ai de ce să te fereşti, dacă l-ai cunoscut pe Emil mai dinainte?
OLGA: Niciodată!...
DIDINA: Dar... ştiu eu... de când eşti la noi ţi-a făcut curte?
OLGA: Nu.
DIDINA: Pe un om obişnuit să stea cu nasul vârât în dosarele prăfuite al tribunalelor, putea să-l tulbure apariţia vaporoasă a unei femei... nostime!...
OLGA: Nu! Când vă are pe dumneavoastră.
BUNGRĂZESCU: Sunt cu totul de părerea ei!...
OLGA *(inconştientă):* Cum? Va să zică eşti de părere că dumneaei e mai bine decât mine! *(Didinei)* Să nu-l

credeţi doamnă, dar vrea să fie politicos. *(lui Bungrăzescu, răstită:)* Du-te de ia geamantanul.

DIDINA *(liniştită):* Duceţi-vă. N-aş vrea să fiu pricina unei scene de gelozie... *(Iese în odaia ei. Olga, Bungrăzescu sunt pe scară.)*

BUNGRĂZESCU: Te-ai ţinut bine, dar până la urmă n-ai putut să nu-ţi dai în petic!

OLGA: Da' mă iei de nevastă?

BUNGRĂZESCU: Nici vorbă că te iau! *(Iese stânga pe scară.)*

SCENA IV

OLGA, MARIA *(care vine din fund)*

OLGA: A! Mario! Unde e bărbatul dumitale?

MARIA *(obraznică):* Ce vrei cu el? Ai pus ochii pe el?

OLGA: Ce-nseamnă obrăznicia asta? Vreau să ajute să-mi duca geamantanul.

MARIA: Da' singură nu, poţi să ţi-l duci?

OLGA: Nu ţi-e ruşine? Aşa vorbeşti tu cu o cucoană?

MARIA: Care cucoană?

OLGA: Eu! Ce, eu nu sunt cucoană?

MARIA: De!... ăi fi pentru dumnealor, dar eu şi Vasile te ştim cine eşti.

OLGA: Cine e Vasile?

MARIA: Vasile... de!... Vasile, pe care îl cinsteai când ţi-aducea scrisorile din oraş.

OLGA: Mie? Ce scrisori? Unde scrisori?

MARIA: La florărie. Ce te faci că nu ştii?

OLGA: Minte. Eu sunt din Piteşti.

MARIA: Ce-are a face? Eu sunt de la Comana şi m-am făcut servitoare la Bucureşti. Dumneata ai nimerit-o mai bine.

OLGA: Obraznico!
MARIA: Uite, Vasile e aici, dacă vrei ţi-l aduc să-l vezi.
OLGA: Nu ţiu deloc.
MARIA: El te-a văzut şi mi-a spus că, odată, l-ai trimes cu o scrisoare la unul care i-a spus ca să-ţi spuie că nu e acasă.
OLGA: Cum? Şi era?
MARIA: Se vede că era, dacă i-a spus chiar el!
OLGA: Mizerabilul! Ştiu eu! Trebuie să fi fost la maiorul de pe strada Lucaci.
MARIA: Ei!... Vezi, că te-ai prins... cucoană!
OLGA: Cum m-am prins? Ce? Nu poate să stea un maior pe strada Lucaci? S-o fi dus pentru alta.
MARIA: Da... dar cum ştii că e ăla unde l-ai trimes pe Vasile?
OLGA *(încurcată):* Ascultă Mario, mie vorbă multă nu-mi place. Tu eşti fată bună... îţi dau cinci sute de lei ca să taci din gură.
MARIA: Mulţumesc.
OLGA *(se caută în poşetă):* Uite... că nici n-am.
MARIA: Cum o să ai? Ca să-i capeţi trebuie să taci din gură!
OLGA *(pe scara care duce la ei):* Traiane!... *(vine Bungrăzescu)* Uite, să-i dăm femeii ăştia cinci sute de lei. *(Maria, râzând, iese prin fund.)*
BUNGRĂZESCU: Iar? Păi i-am mai dat odată!...
OLGA: Afurisita? Şi mai voia încă cinci sutei Auzi colo! O mie de lei!... Păi... eu să am o mie de lei... *(Nu se mai aude ce spune pentru că au dispărut repede amândoi.)*

SCENA V

MATEI, EMIL *(vin amândoi prin fund)*

MATEI *(categoric):* Nu ştiu.
EMIL: Ai afirmat adineaorea şi eşti destul de serios ca să nu comiţi o calomnie...
MATEI: Cred... că te-ai convins de mine.
EMIL: Tocmai. Pentru că nu glumeşti şi pentru că ceea ce spui, se întemeiază totdeauna pe convingeri absolute, spune-mi ce s-a petrecut aicea?
MATEI: Despre cine e vorba.
EMIL: Despre Bungrăzescu. Ai spus că mi-a batjocorit casa. *(Matei tace.)* Matei! Tăcerea ta mă înspăimântă.
MATEI: Nu pot să-ţi spun nimic. Secret profesional!
EMIL: Ai văzut tu cu ochii tăi?
MATEI: Nu.
EMIL: Dar atunci?
MATEI: I-am smuls mărturisirea.
EMIL: Lui?
MATEI: Ei!...
EMIL *(înspăimântat):* Va să zică... *(Se dă înapoi cu ochi holbaţi).*
MATEI: M-a implorat să nu spui nimic, din pricina bărbatului ei!... *(calm)* Secret profesional.
EMIL *(încremenit):* Am priceput tot! Am priceput!... Nu e secret profesional! Olga nu poate fi pentru că n-ar fi avut de ce să-ţi facă astfel de mărturisiri; doar Bungrăzescu îi este bărbat. *(furios)* Atunci e... *(Merge în stânga şi strigă:)* Didino! Didino! Didino! *(pe scară, sus, apare Bungrăzescu speriat)* A! Dumneata! Poftim jos!... *(Bungrăzescu coboară repede treptele. Emil îl apucă de piept.)*

SCENA VI

BUNGRĂZESCU, EMIL, MATEI

BUNGRĂZESCU: Ce e, Emil dragă? *(rămâne jos la scară).* Te-ai întors?

EMIL *(zguduindu-l):* Ştiu tot!... Am aflat tot! Te-ai purtat în casa mea, ca un măgar! *(Matei se aşează pe un scaun şi fumează.)*

BUNGRĂZESCU: Dacă ştii... nu-ţi mai ascund nimic...

EMIL: Vasăzică mărturiseşti?

BUNGRĂZESCU: Da!... *(Emil e furios.)* Ce vrei? Nu suntem vinovaţi nici eu, nici ea... Nu trebuia să ne pui în contact direct unul cu altul!...

EMIL *(potolit):* Pleacă!... Pleacă imediat... du-te! *(apare Olga.)*

SCENA VII

EMIL, BUNGRĂZESCU, MATEI, OLGA

OLGA: Ce e? Ce vă certaţi? *(Nu răspunde nimeni. Atunci ea coboară şi întrebând cu ochii pe Bungrăzescu:)* Ce e?

BUNGRĂZESCU *(încet când ea e lângă el):* A aflat de ceea ce s-a petrecut între noi astă noapte...

OLGA *(speriată):* A aflat?...

BUNGRĂZESCU: Ştie tot! Nu credeam să te iubească aşa de mult.

OLGA: Săracul! *(Emil ridică ochii şi o vede. Atunci ea se apropie)* Îmi pare rău! Nu credeam că ai să suferi atâta!

EMIL *(mirat):* Cum? Toată lumea ştie!

OLGA *(jenată):* Numai noi! N-a văzut nimeni!...

EMIL: Atâta mai lipsea, să deschidă şi fereastra. Ferestrele! A!... Pentru că am avut nenorocita idee să sparg un geam când mă certam cu ea!... *(cu dispreţ, lui Bungrăzescu)* Am spart un geam ca să-mi intri, dumneata, pe fereastră.

OLGA *(ca să spună ceva):* Ce vrei?... Aşa a fost să fie!... Nu cred să fie atât de condamnabilă o femeie care nu rezistă unui îndemn scârbos.

EMIL *(indignat):* Ei asta îmi mai trebuie mie acuma: să-mi faci şi dumneata morală. Intervenţia dumitale pune vârf la toate. Hai, plecaţi!

OLGA: O să plecăm. Am şi spus c-o să plecăm... dar n-aş vrea să crezi...

EMIL *(furios):* Isprăveşte şi pleacă. Du-te.

OLGA *(lui Bungrăzescu):* Să ne luăm geamantanul. *(Urcă scara amândoi.)* Nu te vâra aşa în mine că vede şi se iritä. *(Dispar sus.)*

SCENA VIII

EMIL, MATEI

EMIL *(lui Matei):* Ei, domnule Matei, nu mai ai nevoie să-mi spui nimic. N-am siluit conştiinţa dumitale de magistrat, gelos pe secretul lui profesional. Convingerea mi-am făcut-o singur. Nu e un secret profesional. E un secret de familie şi, ca frate, ai vrut să ascunzi lucrurile. Mizerabilul ăsta mi-a batjocorit casa cu Didina.

MATEI *(surprins):* Şi cu Didina?

EMIL *(mirat):* Cum? „Şi cu Didina?" *(categoric)* Didina! Sigur! Chiar din ceea ce ai afirmat tu, reieşea clar că e vorba de Didina.

MATEI: Pardon...

EMIL: Şi el la rândul său mi-a mărturisit că e vorba de Didina.

MATEI: Să nu fie o eroare judiciară.

EMIL: Ia, lasă-mă în pace cu nebuniile şi cu tâmpeniile tale. Ce eroare? De unde eroare? În casa asta sunt

acuma două femei: Olga şi Didina. De Olga nu poate fi vorba pentru că ştii şi tu că Olga e nevastă-sa!... Prin urmare e Didina!

MATEI: Da, dar ai uitat să numeri. Sunt trei!

EMIL: Trei? Olga, Didina, şi... *(surprins)* Maria!...

MATEI: De la mine n-a ieşit nicio vorba.

EMIL *(mirat):* Cum? Maria? Maria jupâneasa noastră? N-am priceput, eu, bine? Ori poate vrei, acuma, într-un moment de luciditate, să dregi lucrurile?

MATEI: Crezând ca cucoana s-a purtat ca o jupâneasa n-a fost decât jupâneasa care..

EMIL: ... s-a purtat ca o cucoană!

MATEI: Da!

EMIL: Nu. Imposibil. Spui asta ca să mă linişteşti şi ca să-mi risipeşti bănuielile.

MATEI: Cheam-o.

EMIL: Matei, nu pot să vâr slugile într-o chestie...

MATEI: Cheam-o!

EMIL: Matei, nu pot să vâr slugile într-o chestie...

MATEI: Cheam-o!

EMIL: ... atât de intimă!

MATEI *(furios):* Cheam-o, când îţi ordonă judecătorul de instrucţie, altfel dau mandat de aducere!

EMIL *(iluminat, fuge în vestibul şi strigă):* Mario! Mario! *(apoi coboară şi Maria intră imediat.)*

SCENA IX

Aceiaşi, MARIA, DIDINA

MARIA: M-aţi chemat, conaşule!

EMIL: Da, Mario! Trebuie să-mi spui tu acuma un lucru care să mă liniştească. Spune-mi dacă s-a petrecut ceva între tine şi domnul Bungrăzescu.

MARIA *(cu o jenă agasată):* Iar? Eu ştiam că sunt lucruri care nu se spune, mai cu seamă că Vasile tot nu ştie!
EMIL *(nerăbdător):* Cine e Vasile?
MARIA: Bărbatul meu!...
EMIL: Şi ce-mi pasă mie de bărbatul tău!...
MARIA: Îmi pasă mie, conaşule, pentru că la noi nu e ca la boieri. La noi, când află bărbatul, ne cotonogeşte.
EMIL *(nerăbdător):* N-o să afle. Spune!
MARIA: Mă mir, şi pentru ce mă tot întrebaţi atâta? Coniţele pe unde am slujit, făceau asta toată ziua şi nu se mai supăra nimeni!...
EMIL *(radios):* Va să zică de tine era vorba? La Maria făceai aluzie Matei? *(răcorit)* Bravo Mario! Bravo!... *(Maria cască ochii nedumerită).* Să-ţi dea Dumnezeu sănătate. Bravo. *(Scoate parale din buzunar.)* Na, cinci sute de lei să-ţi cumperi ceva.
MARIA *(jenată):* Mi-a mai dat şi domnul Bungrăzescu cinci sute...
EMIL: Nu face nimic!... Ia şi de la mine!...
MATEI: Un onorariu de o mie de lei!...*(Se strâmbă.)*
EMIL: Îţi pare rău, dar tu nu poţi să faci ce-a făcut ea!
MATEI: Să dea Dumnezeu să poţi, să faci tu, şi să câştigi mii de lei!
EMIL *(o ia de umeri pe Maria, aproape s-o îmbrăţişeze):* Tu ai făcut să-mi vie inima la loc.
DIDINA *(intră şi surprinde scena):* Emil! Ce e asta? Te-ai molipsit şi tu de la musafirii noştri?
MATEI: Fii fără grijă. Justiţia era de faţă!
EMIL *(în culmea bucuriei):* Dragă, tu nici nu ştii ce serviciu ne-a făcut această femeie de serviciu. *(Măriei)* Şi când s-a întâmplat asta? Ieri?
MARIA *(cu ochii în jos):* Nu. Azi de dimineaţă, după ce a plecat Vasile.
EMIL *(mirat):* Azi de dimineaţă!!? Păi... domnul Bungrăzescu n-a fost aici azi de dimineaţă. A venit abia la unu, la dejun.

MARIA: Bine, dar a plecat de dimineaţă!...
EMIL: Cum, de dimineaţă?
MARIA: A dormit aicea şi-a plecat de dimineaţă.
MATEI *(intervine):* Era foarte natural. A dormit aicea şi de dimineaţă a plecat după treburi. Simplu! Nu? Ce zici? Nimic nu-mi scapă!
EMIL *(nedumerit):* Cum? Domnul ăsta a dormit azi noapte... aici!
DIDINA *(râde ironic):* Cu... nevastă-sa!...
EMIL *(pricepând toată eroarea):* Aha!
MARIA: Da, conaşule.. Da ce vă miraţi? Dumneata n-ai dormit cu coniţa?
DIDINA: Du-te Mario. *(Maria iese).* Găsesc foarte inconvenabil să intrăm în detalii care nu ne privesc!...
EMIL: Da... dar detaliile astea au ajutat să-mi vie inima la loc.
DIDINA *(cu ironie, cochetă):* Te supără că prietenul tău a dormit cu... nevastă-sa?...
EMIL *(sincer):* Da de unde! Să le fie de bine! Ar fi fost mai rău dacă*... (lui Matei)* Tu ce mai stai? Ce mai vrei? Mai du-te dracului că m-ai ofticat de când stai pe capul meu! Hai! Pleacă!... Ce mai aştepţi?
MATEI *(lângă telefon):* Să-mi răspundă Piteştiul...
EMIL: Iar?
MATEI: Da. Poliţia locală cercetează dacă în oraşul Piteşti există un „inginer" Bungrăzescu!
EMIL: Există! Când îţi spun eu că există, există! Crede şi nu mai cerceta!
MATEI: O să vedem! *(Iese în dreapta.)*
DIDINA: Ascultă Emil, degeaba ascunzi. Ştiu totul chiar din gura lor.
EMIL *(speriat):* Ştii... tot?
DIDINA: Da. Şi nu sunt supărată de fel.
EMIL: Nu eşti supărată de fel? Tare sunt curios să aflu ce ştii?
DIDINA *(numai lui):* Încăpăţânarea ta, de a nu primi pe

nimeni în casă, te-a făcut să-l însori pe prietenul tău, crezând că nu-l voi primi şi cu nevastă-sa împreună. Atras însă, aci - de farmecul Măriei probabil - a născocit o femeie pe care n-a cunoscut-o şi cu care s-a încurcat. Simplu! Nu?

EMIL: Nimic nu-ţi scapă nici ţie! Se vede ca eşti soră cu Matei. Aşa e! Ai ghicit!...

DIDINA: Şi-ţi pare rău?

EMIL: Mie? Din contra! *(Bungrăzescu îmbrăcat şi cu geamantanul în mână coboară de sus.)*

DIDINA: Spune-i-o şi lui. Eu mă duc la dânsa. Biata femeie se jenează să mai dea cu ochii de noi.

EMIL: Aşa e! Mititica!!

SCENA X

EMIL, MATEI, BUNGRĂZESCU

BUNGRĂZESCU: Îmi pare bine. Te văd mai vesel!

EMIL *(râzând calm):* Azi noapte ai dormit aicea.

BUNGRĂZESCU: Da.

EMIL: Cu Olga?

BUNGRĂZESCU: Credeam, că ştii... de vreme ce-ai avut adineaorea o ieşire atât de violentă.

EMIL: Da!... De-aia... am avut-o! Dar acum mi-a trecut.

BUNGRĂZESCU: Probabil că ai aflat de la... Matei citire!... Dumnealui a descoperit...

EMIL: Aş! Matei nu descoperă niciodată ce trebuie.

BUNGRĂZESCU: Îmi părea rău că te vedeam necăjit. Dar atitudinea dumitale, de acum, îmi arată că nu eşti supărat pe mine.

EMIL: Din contra.

BUNGRĂZESCU: E... o femee nostimă...

EMIL *(speriat):* Cine?

BUNGRĂZESCU: Olga!
EMIL: A, da!...
BUNGRĂZESCU: Cu care poţi petrece de minune, dar care nu merită să-ţi cheltuieşti averea şi să-ţi ruinezi sănătatea.
EMIL: Probabil că rămâi cu dânsa?
BUNGRĂZESCU: Nu.
EMIL: Cum? Nu plecaţi împreună?
BUNGRĂZESCU: Ba da! O să plecăm împreună, ca s-o conduc până la hotel.
EMIL: Şi pe urmă?
BUNGRĂZESCU: Pe urmă... mă duc şi eu de unde am venit.
EMIL: De unde ai venit? Acum poţi să-mi spui.
BUNGRĂZESCU: De la... Piteşti..
EMIL: Asta e o glumă! Spune-mi adevărat.
BUNGRĂZESCU: Ce nevoie, să ştii! Destul că-n casa dumitale am înlăturat buclucurile. Pe nevastă ţi-am liniştit-o; pe Olga o vezi cine e!...
MATEI *(intră şi umblă agitat):* Probabil c-o să mă cheme la telefonul ăsta!
EMIL: Numai pe bietul Matei nu l-ai liniştit. Uite-l cât e de agitat. Aşteaptă răspunsul de la Piteşti. I-am spus că eşti inginer şi-a pus poliţia de-acolo să cerceteze...!
BUNGRĂZESCU: Da? Telefonul de-aicea merge?
EMIL: Merge.
BUNGRĂZESCU: Merge şi telefonul din odaia dumitale de lucru?
EMIL: Fireşte! Sunt în legătură.
BUNGRAZESCU: Atunci dă-mi voie să telefonez de-acolo. *(Trece dincolo, lăsând geamantanul, când, sus pe scară apare Didina cu Olga.)*

SCENA XI

EMIL, DIDINA, OLGA, BUNGRĂZESCU *(alături)* MATEI *(în fund)* MARIA

MARIA *(venind prin fund):* Am adus maşina.
OLGA: Adio, doamnă! *(lui Matei)* Adio domnule.
MATEI: Vă sărut mâna doamnă... *(dar când să-i dea mâna, sună telefonul. O lasă şi dă fuga la aparat)* Sst! Vă rog tăcere! Linişte, vă rog! Nu vorbeşte nimeni. *(la aparatul în mână.)*
VOCEA LUI BUNGRĂZESCU *(de alături în vreme ce ceilalţi pricep şi îşi reţin un zâmbet):* Allo! Casa domnului Strâmbuleanu?
MATEI: Da.
BUNGRĂZESCU: Aicea e Piteştiul! Dorim să vorbim cu domnul magistrat Matei Pintenaru.
MATEI *(nerăbdător şi interesat):* Da, da! Chiar eu sunt! *(Face semne disperate să nu-l întrerupă nimeni.)* Cine e acolo?
BUNGRĂZESCU: Politia din Piteşti. Allo! Nu mă întrerupe domnişoară!
MATEI: Allo!... Da!... Aud! *(răstindu-se la cei din scenă:)* Să nu ne întrerupă nimeni! Să nu mă întrerupă nimeni!! *(în aparat)* Eu sunt! Pintenaru.
BUNGRĂZESCU: Aţi cerut informaţiuni asupra unui domn inginer Bungrăzescu din localitate?
MATEI *(nerăbdător):* Da!... Şi?
BUNGRĂZESCU: Avem onoarea a vă comunica de urgentă că, da!... Avem aici la Piteşti... pe domnul inginer Bungrăzescu. Persoană foarte onorabilă.
MATEI: Bravo! Însurat?
BUNGRĂZESCU: Da. Cu fata unui angrosist de vinuri... O cheamă Olga! Vă salut domnule magistrat!
MATEI *(radios):* Mulţumesc! Mulţumesc domnule! *(Închide telefonul şi Bungrăzescu se strecoară repede în scenă*,

ascuns cu spatele de Emil care râde.) Ei!... Am descoperit totul.

EMIL: Ce-ai descoperit, mă! *(celorlalţi, râzând)* Ce-o fi descoperit?

MATEI *(mândru):* Nu pot să spun la toată lumea!

EMIL: Spune-mi numai mie.

MATEI *(cu mana întinsă):* Dă-te la o parte. *(dă mâna lui Bungrăzescu)* Domnule inginer, te felicit şi sunt încântat. Piteştiul îmi răspunde că eşti din Piteşti şi eşti inginer!

EMIL: Nu-ţi spusesem eu?

MATEI: Cercetările nu se bazează pe simplele mărturisiri ale martorilor! *(tuturor)* Hai? Ce ziceţi? Nimic nu-mi scapă!

BUNGRĂZESCU: Aşa e! *(Olgăi)* Să mergem! *(Didinei)* Sărut mâna, doamnă! *(lui Matei)* Adio, domnule judecător!

MATEI: Mi-a părut foarte bine, domnule inginer Bungrăzescu. *(Cucoanele ies*, *însoţite de Matei.)*

BUNGRĂZESCU *(singur în scenă cu Emil)*: Adio, domnule Strâmbuleanu.

EMIL: Nu! Nu, adio! La revedere, pentru că noi trebuie să ne mai vedem.

BUNGRĂZESCU: Nu mai trebuie deloc!

EMIL: Niciodată?

BUNGRĂZESCU: Niciodată!

EMIL: Dar, în definitiv, cine eşti dumneata domnule?

BUNGRĂZESCU: Un om pe care l-ai inventat şi de care nu mai ai nevoie! Noapte bună! *(Îşi strâng mâna, când din fund vine Matei.)*

MATEI: Haide, domnule, că te-aşteaptă cucoana.

BUNGRĂZESCU: Viu! *(dă să iasă)*

EMIL *(impresionat):* Înainte de a pleca, spune-mi măcar atât: Cum te cheamă.

MATEI: Asta e bună! Cum să-l cheme!? Bungrăzescu!

BUNGRĂZESCU *(ieşind):* Uite! Ţi-a spus dumnealui!

MATEI: Simplu! Nu? Ce zici? Nimic nu-mi scapă!

(Şi cortina cade repede, în vreme ce Emil se uită la Bungrăzescu).

---- CORTINA ----